

IZVJEŠTAJI SA SUĐENJA

Zločin u Osijeku

Suđenje prate Vlatka Jančić, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, Tanja Šijan, Hrvatski helsinški odbor, Zagreb, Jelena Đokić Jović, Documenta, Zagreb, Darko Balać, Fond za humanitarno pravo, Beograd

15. listopada 2007. godine – čitanje optužnice, utvrđivanje istovjetnosti optuženih, izjašnjavanje o krivnji

Izještava: Jelena Đokić Jović, Documenta

Zapažanja monitora

Primjećene su jake mjere sigurnosti. Sigurnosna provjera u vidu pretresa i prolaska kroz detektor metala odvija se na dva punkta, na ulazu u prostorije Županijskog suda, kao i na ulazu u sudnicu.

U sudnici je bio prisutan sin prvooptuženoga Branimira Glavaša, Filip Glavaš, iako čl. 292. st. 2. ZKP-a navodi da glavnoj raspravi mogu biti nazočne punoljetne osobe.

Suđenje Branimiru Glavašu izaziva ogromnu medijsku pozornost. Naime, u sudnicu se u pratnji dva pravosudna policajca najprije dovodi Branimira Glavaša bez lisica, potom slijedi fotografiranje od strane brojnih fotoreportera prisutnih u sudnici koji istu, netom nakon završene foto - sesije, napuštaju, tek se nakon toga u sudnicu dovodi i ostale suoptuženike i to sve sa liscama na rukama.

Predsjednik Vijeća otvorio je zasjedanje, objavio predmet glavne rasprave kao i sastav Vijeća.

Utvrдио je da su na glavnu raspravu pristupili zastupnici optužbe i to ispred Županijskog državnog odvjetništva u Zagrebu (u daljnjem tekstu: zamjenica ŽDO-a u Zagrebu) Jasmina Dolmagić i Miroslav Kraljević koji je, odlukom Glavnog državnog odvjetnika RH, iz Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku privremeno upućen u Županijsko državno odvjetništvo u Zagreb radi obavljanja poslova zamjenika županijskog državnog odvjetnika u Županijskom državnom odvjetništvu u Zagrebu (u daljnjem tekstu: zamjenik ŽDO-a u Zagrebu) na raspravnim ročištima u ovisnom kaznenom predmetu.

Prvooptuženi Branimir Glavaš je na suđenje stigao iz Bolnice za osobe lišene slobode u Zagrebu. Drugooptuženi Ivica Krmjak, trećooptužena Gordana Getoš Magdić, četvrtooptuženi Mirko Sivić, petooptuženi Dino Kontić, šestooptuženi Tihomir Valentić, sedmooptuženi Zdravko Dragić, svi su na suđenje stigli iz pritvora u Remetincu,

Konstatirana je nazočnost branitelja, kao i punomoćnice oštećenoga Radoslava Ratkovića odvjetnica Ljiljana Banjac, te je nazočnost odvjetnice Domagojke Šale koja je u spis predala punomoć, a kojom brat drugooptuženika opunomoćuje odvjetnika Petra Šalu da ga brani u ovom kaznenom postupku.

Predsjednik Vijeća je sve prisutne upozorio da se pristojno ponašaju i ne ometaju rad Suda, dok je stranke u postupku posebno upozorio da Vijeće neće tolerirati rasprave izvan predmeta kaznenog postupka, omalovažavanje i korištenje uvredljivih izraza i političkih diskvalifikacija.

Predsjednik Vijeća utvrdio je da je Sud odredio sudsko-medicinsko i psihijatrijsko vještačenje prvoopt. Branimira Glavaša, a u cilju utvrđenja njegove raspravne sposobnosti, naime ŽDO u Zagrebu je u svom podnesku od 05. listopada 2007. g. također zatražilo navedeno vještačenje, te su vještaci dr Vjera Folnegović Šmalc i dr Vladimir Gašparović utvrdili da je isti raspravno sposoban o čemu su se očitovali u pisanim nalazima i mišljenjima koji su neposredno uručeni zamjeniku ŽDO-a u Zagrebu te prvooptuženomu i njegovim braniteljima.

Također je prvooptuženomu i njegovim braniteljima kao i zamjeniku ŽDO-a u Zagrebu neposredno uručeno rješenje Vrhovnog suda br. II Kž-657/07-4 od 12. listopada 2007. g. kojim je odbijena žalba prvoopt. na rješenje ovog Suda o određivanju pritvora.

Branitelj prvoopt. Branimira Glavaša odvjetnik Veljko Miljević je predložio da se temeljem čl. 36. st. 2. ZKP-a u ovom slučaju izuzme od suđenja Željko Horvatić, predsjednik Vijeća. Kao razlog izuzeća branitelj Veljko Miljević naveo je sumnju u nepristranost suca Horvatića, s obzirom na to da je on 1992. godine kao predsjednik sudskog vijeća tadašnjeg Vojnog suda RH obustavio kazneni postupak zbog kaznenog djela ubojstva protiv četvorice pripadnika Zbora narodne garde, a temeljem odredaba Zakona o oprostima. Sudac Horvatić, rekao je odvj. Miljević, nije postupio sukladno odluci Ustavnog suda RH kojom je od tadašnjih sudova zahtijevano da odredbe Zakona o oprostima primjenjuju razborito.

Zahtjev za izuzeće predsjednika Vijeća **odbila je** kao neosnovan Predsjednica Županijskog suda Mirjana Rigljan, te je postupak nastavljen.

Odvj. Ante Madunić, branitelj prvoopt., zatražio je da se glavna rasprava odgodi i to do donošenja odluke Ustavnog suda kojemu je predao ustavnu tužbu, a protiv odluke predsjednika Vrhovnog suda kojom je kao stvarno i mjesno nadležnim za postupanje u ovom kaznenom predmetu odredio Županijski sud u Zagrebu. Zahtjevu se pridružio i odvj. Dražen Matijević, branitelj I. opt. Branimira Glavaša.

Zahtjev branitelja je kao neosnovan **odbijen**, budući da navedeni razlozi nisu i zakonski razlozi za odgodu glavne rasprave.

Vijeće je također rješenjem odbilo prijedloge branitelja drugoopt. i branitelja trećoopt. da se glavnu raspravu odgodi i drugoopt. i trećooptuženoj uruči optužnica br. K-DO-105/06, budući da se ista odnosi samo na prvoopt. dok ostali optuženici nisu njome obuhvaćeni.

Kako su u nastavku glavne rasprave ostvarene zakonske pretpostavke za njezino održavanje pristupilo se utvrđivanju istovjetnosti optuženih.

Zamjenica ŽDO-a u Zagrebu pročitala je optužnicu ŽDO-a u Zagrebu broj K-DO-105/06 od 09. svibnja 2007. i optužnicu ŽDO-a u Osijeku broj K-DO-76/06 od 16. travnja 2007. godine, koja je rješenjem ovog Suda spojena s optužnicom ŽDO-a u Zagrebu.

Prvooptuženi Branimir Glavaš, drugooptuženi Ivica Krnjak, trećooptužena Gordana Getoš-Magdić, četvrtoopt. Mirko Sivić, petoopt. Dino Kontić, šestoopt. Tihomir Valentić i sedmoopt. Zdravko Dragić izjavili su da su razumjeli optužnicu i kaznena djela koja im se citiranim optužnicama stavljaju na teret i, nakon što su poučeni sukladno članku 4. ZKP-a, izjavili su da se ne osjećaju krivim za kaznena djela za koja ih se tereti.

17. listopada 2007. godine - personalni i materijalni dokazni prijedlozi optužbe

Izveštava: Jelena Đokić Jović, Documenta

Zapažanje monitora

Jedna osoba iz publike je na kaputu nosila bedž sa slikom Ante Pavelića, što je od strane policijskih djelatnika ostalo neprimjećeno. U pauzi suđenja je jedna osoba iz publike dijelila propagandni materijal Hrvatskih pravaša-Hrvatskog pravaškog pokreta, a što je također ostalo neprimjećeno od strane pravosudne policije.

Zamjenica ŽDO-a u Zagrebu, a u svezi događaja iz optužnice broj K-DO-105/06, predložila je da se ispita svjedoke: zaštićenoga svjedoka pod kodnim imenom „**svjedok broj 6**“, Krunoslava Fehira, Mladena Filipovića, Krstu Klarića, Ladislava Beceja, Dragana Popovića, Miroslava Karača, dr Mladena Marcikića, dr Davora Strinovića, Nikolu Vasića, Radu Stojanovića, vještaka za balistiku, Dražena Pavičića, Josipa Fehira, Ivicu Špiraneca, Milana Šipoša, Dragutina Hedla, Roberta Pauletića, Gorana Flaudera, Dražena Rajkovića, Zdenku i Svjetlanu Petković, Antuna Košira, Ljepojka Rukelja, Snježanu Beriće, Rajka Beriće, Ratka Beriće, Smilju Beriće, Vjekoslava Becka, Rudolfa Hajnala, Josipa Alduka, Ivana Ferenca, Zdravka Pejića, Ivana Grujića, Zlatka Kramarića, dr. Silvu Butković Soldo, Tihomira Aparija, Daria Topića, Davora Špišića, Anu Diklić, Danijela Bogdanovića, Ladislava Bognara, Matu Šalinovića i Angelinu Ratković.

Zamjenica ŽDO-a u Zagrebu predložila je da budu pročitani sljedeći materijalni dokazi:

preslika liječničke potvrde ambulante u Osijeku; zapisnik o uviđaju od 01. rujna 1991. g.; zapisnik o sekciji br. 409/91; pregled video - snimke po završenoj obdukciji tijela Čedomira Vučkovića; nalazi i mišljenje vještaka za toksikologiju; smrtni list na ime Čedomira Vučkovića; prijava smrti za Čedomira Vučkovića; popis nestalih, zatočenih i nasilno odvedenih osoba; dopis Uprave Vojne policije Glavnog stožera oružanih snaga RH od 07. studenog 2005. g.; novinski članak objavljen u tjedniku „Slobodni tjednik“ dana 20. srpnja 1991. g. pod naslovom „Četnički vojvoda iza rešetaka“; uvid u fotografije u svezi ovog članka; novinski članak objavljen u „ST-u“ od 05. rujna 1991. g. pod naslovom „Spriječen atentat na B. Glavaša“; novinski članak objavljen u „Glasu Slavonije“ dana 01. kolovoza 2005. g. pod naslovom „Svjedok završio u bolnici“; novinski članak objavljen u «Jutarnjem listu» 30. srpnja 2005. g. pod naslovom „Fehirov iskaz o ubojstvu je istinit“; intervju s I. opt. Branimirom Glavašem objavljen u «Glasu Slavonije» pod naslovom „Crno bijeli svijet“ i u knjizi „Slavonska krv“ i to stranica 211., tekst pod nazivom „Još samo pola sata nam je trebalo“, tekst na stranici 214. u prvom odlomku, tekst na stranici 215. pod nazivom „Sudbina Jastreba“ i tekst na stranici 226. pod nazivom „Kult ili“; preslike službenih iskaznica na ime Branimira Glavaša, Berislava Mišura, Ivana Repine, Dragutina Hedla; čitanje iskaza Vjenceslava Bila ispitanog u istražnom postupku, a koji je u međuvremenu preminuo; novinski članak objavljen u «Glasu Slavonije» 01. srpnja 1991. g. pod naslovom „Osijek je spreman da se obrani“; dijelovi monografije „160. osječka brigada“ i to tekstovi na 7. stranici pod naslovom: „Prva hrvatska bojna“ i „Na ulazu u Borovo selo osvanula je brigada“, na stranici 8. tekst pod naslovom „27. lipnja raskrižje u Klajnovoj“, na 9. stranici, drugi odlomak koji počinje riječima „momci prerastaju“ i drugodlomak pod naslovom „Brijest zona opasnog življenja“, strana 10. šesti odlomak koji počinje riječju „Bio“ i sedmi odlomak pod naslovom: „Središte bubanj“, strana 20. šesti odlomak koji počinje riječima: „Postoje“, tekst na stranici 31. pod naslovom „57 prvih okupljenih oko Glavaša“ i tekst pod naslovom: „Iskonski borci za slobodu“, 33. stranica prvi odlomak koji počinje riječima: „Kasnije u veljači“, tekstovi na stranicama 71. i 71.; knjiga autora Zlatka Kramarića pod naslovom „Gradonačelnice, vrijeme je“

i to tekst na 160. stranici, prvi i drugi odlomak, pod naslovom „Tenja“; nalazi i mišljenje vještaka za toksikologiju dr. Zdravka Kovačića; dopis Ureda za obranu Osijek, Uprave za obranu KI P-060-01/01-01/01 upućen zapovjedništvu II. ZPOSRH, VP 1076; video - snimka reportaže pod nazivom: „ Tko brani Hrvatsku“ i to dio pod nazivom „ Tragovi“.

Zamjenica ŽDO-a u Zagrebu **odustala je** od dokaznog prijedloga predloženog u optužnici, da se pregleda snimka dnevnika HTV-a od 26. srpnja 2005. g., snimka emisije pod nazivom „Nedjeljom u dva“, te od pregleda video - snimki koje se nalaze u prilogima označenim brojevima 205 i 205 A, a sadrže snimke priloga s I. opt.

Zamjenik ŽDO-a u Zagrebu, Miroslav Kraljević, u odnosu na događaje koje se inkriminira spojenom optužnicom ŽDO-a u Osijeku broj K-DO-76/06 predložio je da se ispita sljedeće svjedoke: svjedoka pod pseudonimom „Drava“, Željka Amšlingera, Željka Bagića, Vladu Frketića, Karla Hartha, Ivana Šomodija, Sašu Malčića, Sinišu Maka, Marijana Škarića, Juricu Maganića, Josipa Branta, Zorana Marekovića, Branimira Peternera, Ivana Vučka, Stjepana Antolašića, Zdenku Hmura, Tomislava Čombora, Srećka Pauzara, Mariju Lovrić, Borisa Bobetića, Nevenku Vuković, Milorada Mihajlović, Dragana Jovančevića, Zitu Šabanović, Zdenka Blaškovića, Smilju Marković, Stjepana Marković, Davora Kudrić, Josipa Lucića, Esada Šabanovića, Ivicu Prašnjičkoga, oštećenoga Radoslava Ratkovića, Mariju Prole, dr. Josipa Halzera, Elizabetu Sprečkić, Ramonu Tkalec, Snježanu Marček, Maricu Čiček, Desanku Dragičević, Eriku Kutlić, Krešimira Dorića, Zvonka Grudena, Smiljku Vukajlović, Miru Vukajlović, Mariju Zelinac, Jelicu Grubić, Emila Kalića, Predraga Novakovića, Ivana Salera, Dragu Grubića, Radoslava Branića, Pavla Vratarića, Javorka Bebek, Slavka Teofilovića, dr. Željka Vojvodića, Šimu Ivaškovića, Antona Škrabića, Zorana Severa Smrčeka, Dragana Severa Smrčeka, Milenu Vujičić, Željka Bilandžića, Roberta Frketića, Dauta Ismaila, Roberta Marasa, Sinišu Krnića, Matiju Horvata, Gorana Vrbana, Borislava Mamulu, Ljubicu Stanar, Zorana Stanara, Milana Buljana, Nikolu Kutlešu, Slavka Kita, dr. Mladena Pajtlera, Marka Radonića, Davora Krtića, Rajka Stojanovića, Darija Papu, Mladena Pavlovskoga, Karla Gorinška, Eduarda Bakareca, Krešimira Lekića, Ivana Vitića, Ivana Cvitkovića, Ivana Baričevića, Tihomira Peterinška, Tatjanu Škrbić, Zorana Leku, Borivoja Starčevića, Tomislava Pintarića, Milana Starčevića, Srećka Lovrinčevića, Ivicu Holjevca, Božidara Buhina, Josipa Kelemana, Marina Krizmanića, Vljaka Petrovića, Marijana Ilića, Matu Zamolinskoga, Izabelu Jurkić, Zvonka Jurmana, Željka Vrselju, Radu Opačića i Zorana Gaćinu.

Zamjenik ŽDO-a u Zagrebu predložio je da se pročita sljedeće materijalne dokaze:

Odluku Hrvatskog sabora i Mandatno-imunitetnog povjerenstva; zapovijed Karla Gorinška, zapovjednika Operativne zone Osijek od 02. studenog 1991. g.; zapovijed Štaba za obranu Slavonije i Baranje od 24. srpnja 1991. g.; podatke iz personalne jedinice MORH-a za II. optuženoga i III. optuženu; podatke iz personalne evidencije Ministarstva obrane od 19. siječnja 2007. g.; podatke o stažu osiguranja za III. optuženu, zapisnike o uviđajima i to od 08. prosinca 1991. g. za Milana Kutlića, od 14. prosinca 1991. g. povodom pronalaska tijela nepoznate ženske osobe, od 07. veljače 1992. g. povodom pronalaska tijela Alije Šabanovića, od 27. prosinca 1991. g. povodom pronalaska tijela ubijenog Milenka Stanara, od 12. prosinca 1991. g. povodom pronalaska tijela ubijenog Svetislava Vukajlovića, od 18. siječnja 1992. g. povodom pronalaska tijela Petra Ladjaka, od 15. siječnja 1992. g. povodom pronalaska tijela Bogdana Počuče; fotodokumentaciju očevida pronađenih tijela naprijed navedenih osoba; fotodokumentaciju ekshumacije tijela nepoznatih osoba obavljene 09. siječnja 2007. g.; rješenje Općinskog suda u Osijeku o proglašenju Branka Lovrića umrlim; potvrdu PU osječko-baranjske o privremenom oduzimanju predmeta od Borislava Mamule; zapisnik o vještačenju rukopisa Centra za kriminalistička vještačenja «Ivan Vučetić» od 25. siječnja 2001. g.; medicinsku dokumentaciju za oštećenog Radoslava Ratkovića, nalaz i mišljenje dr. Željka Vojvodića, zapisnike sekcija broj

820/91 za nepoznatu žensku osobu i oštećenoga Aliju Šabanovića, Petra Ladnjuka, Bogdana Počuču, Milenka Stanara, Svetislava Vukajlovića, Milutina Kutlića, te nepoznatu mušku osobu pod brojem 806/91, nepoznatu žensku osobu pod brojem 330/3006 i nepoznatu mušku osobu pod brojem 329/206, a u odnosu na ove zapisnike kod posljednja dva zapisnika radi se o zapisnicima o reobdukciji; te video - kazetu koju su snimili djelatnici PU osječko-baranjske.

Zamjenk ŽDO-a u Zagrebu **odustao je** od dokaznog prijedloga iz optužnice da se izvrši uvid u fotodokumentaciju osobnog vozila.

Zastupnica oštećenoga Radoslava Ratkovića, odv. Ljiljana Banac, pridružila se prijedlozima zastupnika optužbe i nije iznijela druge dokazne prijedloge.

Branitelj prvooptuženoga, odvjetnik Veljko Miljević, zahtjevao je da Sud naloži ŽDO-u, a u cilju lakšeg praćenja postupka, i s obzirom da se radi o istovrsnim kaznenim djelima koja se I. opt. stavlja na teret optužnicom ŽDO-a u Zagrebu i ŽDO-a u Osijeku, da ove dvije optužnice budu spojene u jedinstveni optužni akt. Također misli da je ŽDO u Zagrebu trebalo, a u svezi predloženih materijalnih dokaza, zahtijevati najprije čitanje odluka Sabora i Mandatno-imunitetnog povjerenstva, kojim se dozvoljava vođenje postupka protiv I. opt. kao i određivanje pritvora, jer bi se time utvrdile pretpostavke da se glavnu raspravu može voditi.

Branitelj drugooptuženoga, odvjetnik Domagoj Rešetar, zatražio je izuzeće zamjenika ŽDO-a u Zagrebu Jasmine Dolmagić i Miroslava Kraljevića, kao i neposredno viših državnih odvjetnika Višnje Lončar i Davora Petričevića i glavnog državnog odvjetnika RH Mladena Bajića, budući da nisu postupali sukladno odredbi čl. 41. st. 1. ZKP-a koji nalaže zastupnicima optužbe da progone počinitelje kaznenih djela. Naime, tijekom istrage, svjedok Tihomir Apari naveo je ime osobe koja je usmrtila oštećenog Bogdana Počuču, a unatoč takvom sadržaju iskaza ŽDO je za ovaj događaj optužilo I. opt. Branimira Glavaša i druge, što izaziva sumnju u njihovu nepristranost.

Branitelj drugooptuženoga, odvjetnik Antun Babić, je predložio spajanje optužnice ŽDO-a u Zagrebu i optužnice ŽDO-a u Osijeku, te dostavljanje braniteljima drugooptuženoga, trećeoptužene., četvrtoopt., petoopt., šestoopt. i sedmooptuženoga optužnice ŽDO u Zagrebu broj K-DO-105/06.

Vijeće je, na zahtjev branitelja drugoopt. odv. Domagoja Rešetara za izuzeće zamjenika ŽDO-a u Zagrebu Jasmine Dolmagić i Miroslava Kraljevića, te ŽDO Višnje Lončar i Davora Petričevića, kao i Glavnog državnog odvjetnika Mladena Bajića, temeljem čl. 41. st. 1. u svezi čl. 39. st.5. Zakona o kaznenom postupku donijelo rješenje kojim se zahtjev odbacuje, budući da se ne radi o razlozima za isključenje predviđenima odredbom članka 36. st. 1. ZKP-a.

Vijeće je također istaknulo da su obje optužnice, odlukom Suda pred kojim se vodi kazneni postupak, već spojene i uručene braniteljima onih optuženika na koje se odnose i neće ih se dostavljati drugim optuženicima i njihovim braniteljima. Naime, optužnica ŽDO-a u Zagrebu broj K-DO-105/06 od 27. travnja 2007. g. podignuta je samo protiv prvoopt. Branimira Glavaša, dok je optužnica ŽDO-a u Osijeku broj K-DO-76/06 od 16. travnja 2007. g. podignuta protiv svih sedmero optuženih.

Vijeće je za navode branitelja prvoopt., Veljka Miljevića, u kojima je tvrdio da je ŽDO u Zagrebu, a u svezi predloženih materijalnih dokaza, trebalo najprije zahtijevati čitanje odluka Sabora i Mandatno-imunitetnog povjerenstva kojim se dozvoljava vođenje postupka protiv I. opt. kao i određivanje pritvora, jer bi se time utvrdile pretpostavke za održavanje glavne rasprave,

istaknulo da se ne radi o dokazima, te ih se ne može izvoditi na glavnoj raspravi, već da su spomenuti akti bili pretpostavka za pokretanje i vođenje postupka.

18. listopada 2007. godine - personalni i materijalni dokazni prijedlozi obrane

Izveštava: Jelena Đokić Jović, Documenta

Branitelj prvoopt. Branimira Glavaša, odv. Dražen Matijević, u odnosu na dokazne prijedloge predložene od strane optužbe naveo je da **se protivi** dokaznom prijedlogu o ispitivanju zaštićenog svjedoka pod kodnim imenom „broj 6“, budući da ispitivanje ovog svjedoka nije obavljeno sukladno odredbi čl. 238 c ZKP-a, pa je stoga zatražio da ovaj zapisnik bude **izdvojen iz spisa**. Također je zatražio da **iz spisa budu izdvojeni**: svi zapisnici o ispitivanju okrivljenika i krunskog svjedoka Krunoslava Fehira, zapisnik o ispitivanju oštećenog Nikole Vasića, zapisnik o ispitivanju svjedoka Ljepojka Rukelja, Ivana Ferenca, Tihomira Aparia, zapisnik o ispitivanju svjedoka Snježane Berić, Rajka Berića, Ratka Berića, Smilje Berić, zapisnik o ispitivanju svjedoka, Angeline Ratković, čijem se neposrednom saslušanju također **protivio**, zapisnik o ispitivanju Slavka Teofilovića i Željka Vojvodića. **Protivio se** i neposrednom saslušanju svjedoka Verice Tomić, Milana Šipoša, Drage Hedla, Gorana Flaudera i Ladislava Bognara, kao i pregledu video - snimke načinjene od strane policijskih djelatnika PU osječko-baranjske na kojoj svjedok Borislav Mamula policijskim djelatnicima pokazuje kuću u Dubrovačkoj ulici.

Branitelj prvoopt. Branimira Glavaša, odv. Veljko Miljević, izjavio je da **se protivi** prijedlogu da se neposredno ispita svjedoke Zdenku i Svjetlanu Petković, Vericu Tomić, Dragu Hedla, Gorana Flaudera, Davora Topića, Davora Špišića, Anu Diklić i Angelinu Ratković. U odnosu na materijalne dokaze suglasan je sa svim prijedlozima koji su predloženi od strane optužbe, a **protivio se** da se kao materijalne dokaze pročita: zapisnik o ispitivanju svjedoka Željka Vojvodića i Slavka Teofilovića, novinski članak objavljen u tjedniku „ST“ dana 20. srpnja 1991. g. pod naslovom „Četnički vojvoda iza rešetaka“, te vide i fotografije uz članak; pročita novinski članak objavljen u „ST-u“ od 05. rujna 1991. g. pod naslovom „Spriječen atentat na B. Glavaša“; novinski članak objavljen u „Glasu Slavonije“ dana 01. kolovoza 2005. g. pod naslovom „Svjedok završio u bolnici“; novinski članak objavljen u «Jutarnjem listu» 30. srpnja 2005. g. pod naslovom „Fehirov iskaz o ubojstvu je istinit“; intervju s I. opt. Branimirom Glavašem objavljen u «Glasu Slavonije» pod naslovom „Crno bijeli svijet“ i u knjizi „Slavonska krv“; novinski članak objavljen u «Glasu Slavonije» 01. srpnja 1991. g. pod naslovom „Osijek je spreman da se obrani“; dijelovi monografije „160. brigada“; knjiga Zlatka Kramarića „Gradonačelnice, vrijeme je“, te da se izvrši pregled video - snimke reportaže pod nazivom „Tko brani Hrvatsku“ kao što se protivio i pregledu video - snimke načinjene od strane policijskih djelatnika PU osječko-baranjske na kojoj svjedok Borislav Mamula policijskim djelatnicima pokazuje kuću u Dubrovačkoj ulici.

Branitelj prvoopt. Branimira Glavaša, odv. Ante Madunić, u pogledu personalnih dokaza **predložio je** da se kao svjedoci ispita: Aleksandra Stankovića, Freda Marguša, Vladimira Fabera, Vladimir Šeksa, Boru Ivanovića, Džemala Paloša, Martina Špegelja, Josipa Perkovića, Gordana Čaćića, Borisa Čaletu Cara, Darka Tolića, Branka Bolića, Franju Maršića, Ištvana Mihaleka, Stjepana Cickaja, Boška Bogojevića, Boru Ivkovića, Luku Šarića, Zdenka Mitra, Ivana Čulića, Nikolu Jamana, Ivana Vekića, Vinka Vrbanca, Krunoslava Ižakovića, Marka Leku, Nedjeljka Leku, Tihomira Jalžetića, Zlatka Borasa, Radoslava Arambašića, Marijana Marića, Ivana Šimića, Zvonka Borovičku, Kseniju Zbožil, Tomislava Pavlineka, Ivica Zbožila, Damira Lončarića, Josipa Krivića, Nenu Mesić, Josipa Vrtlarića, Nenada Ribića, Mirka Balaša, Marka Rotima, Stanka Viševića, Borisa Ostojića, Ivicu Holjčevca, Zvonka Biljuša, Josipa Marića. U pogledu

materijalnih dokaza predložio je: da se provede rekonstrukciju događaja od 31. kolovoza 1991.; da se iz Republike Srbije pribavi podatak u kojoj se fazi nalazi postupak koji je protiv I. opt. i drugih pokrenut pred Vojnim sudom u Beogradu; da se iz Ureda predsjednika RH pribavi transkript od 20. studenog 1991. g.; da se iz zatvora u Gospiću pribavi podatak tko je u travnju mjesecu ove godine posjetio Milana Šipoša; da se od Županijskog suda u Osijeku pribavi spis kaznenog predmeta protiv ovdje oštećenog Nikole Vasića. Naveo je također da se status zaštićenog svjedoka, sukladno odredbama čl. 238 od a do b ZKP-a, ne može dobiti u predistražnom postupku, već samo u istražnom postupku, i da je stoga istražni sudac bio dužan donijeti rješenje o ispitivanju zaštićenog svjedoka.

Zamjenica ŽDO-a u Zagrebu, u odnosu na predložena izdvajanja zapisnika i protivljenja da se pojedine svjedoke neposredno sasluša od strane branitelja prvooptuženoga, navela je da smatra da je zapisnik o ispitivanju zaštićenog svjedoka pod pseudonimom „svjedok broj 6“ pribavljen sukladno spomenutoj odredbi članka 238. c ZKP-a, o prijedlogu za izdvajanje zapisnika o ispitivanju Krunoslava Fehira već je donijelo pravomoćnu odluku izvanraspravno vijeće ovog Suda u odgovoru na prigovor protiv optužnice kojom je prijedlog odbilo. Stjecanje statusa krunskog svjedoka Krunoslava Fehira utemeljeno je na odredbama Zakona o USKOK-u jer, iako je neprijeporno utvrđeno da je Krunoslav Fehir pucao u Čedomira Vučkovića, uzrok njegove smrti bila je kiselina pronađena u tijelu preminulog. Također je, pravomoćnim rješenjem u prigovoru protiv optužnice, odlučeno da su zapisnici o ispitivanju svjedoka Rukelja, Vasića i Ferencica sastavljeni sukladno odredbama ZKP-a. U pogledu prijedloga da se kao nezakonite dokaze izdvoje iz spisa zapisnici o ispitivanju članova obitelji Berić, a koji su ispitani na Specijalnom sudu za ratne zločine u Beogradu, navela je da je istražni sudac stranke u postupku obavijestio o vremenu i mjestu ispitivanja ovih svjedoka. Također je navela da je svjedokinja Angelina Ratković ispitana pred istražnim sucem u Vukovaru, pa smatra da nema razloga da ovaj zapisnik bude izdvojen iz spisa. Navela je da su svjedoci Željko Vojvodić i Slavko Teofilović ispitani od strane istražnog suca Županijskog suda u Osijeku. Sporna video - kazeta sačinjena je od strane policijskih djelatnika u okviru krim. obrade protiv nepoznate osobe i stoga predstavlja zakonit dokaz.

Branitelj prvoopt., odv. Dražen Matijević, replicirao je navodeći da o ispitivanju zaštićenog svjedoka sudac nije donio rješenje na koje stranke imaju pravo žalbe, a ukoliko ga je donio isto nije dostavljeno optuženom i njegovim braniteljima te su bili uskraćeni u izjavljivanju žalbe kao redovnog pravnog lijeka, a ovo rješenje samim tim nije postalo pravomoćno. Također, rješenje kojim je Krunoslav Fehir stekao status krunskog svjedoka nije dostavljeno I. opt. niti njegovim braniteljima. U odnosu na iskaz svjedokinje Angeline Ratković, naveo je da se iz samog zapisnika ne vidi u okviru kojeg je kaznenog postupka svjedokinja ispitana.

Branitelj drugoopt. Ivice Krnjaka, odv. Domagoj Rešetar, naveo je da se **protivi** pregledu video - snimke načinjene od strane policijskih djelatnika PU osječko-baranjske na kojoj svjedok Borislav Mamula policijskim djelatnicima pokazuje kuću u Dubrovačkoj ulici, kao i ispitivanju svjedoka Jurice Maganića, te je zatražio da iz spisa bude izdvojen zapisnik o ispitivanju svjedoka Borislava Mamule. **Predložio je da** se kao svjedoke ispita: Tihomira Aparija, Krešu Parača i Josipa Zdravčevića, a u pogledu izvođenja materijalnih dokaza **predložio je** da se od Ureda za obranu Osijek pribavi podatak gdje su optuženici u mjesecu studenom i mjesecu prosincu 1991. g. ostvarivali osobne dohotke, da se od Ministarstva obrane za zaštićenog svjedoka „Drava“ i za svjedoka Josipa Zdravčevića pribavi podatak da li su u inkriminirano vrijeme bili pripadnici HV. **Protivio se** ispitivanju predloženog svjedoka Josipa Fehira.

Branitelj drugoopt. Ivice Krnjaka, odv. Petar Šale, pridružio se prijedlozima koje je iznio odv. Domagoj Rešetar.

Branitelj trećeopt. Gordane Getoš-Magdić, odv. Antun Babić, naveo je da se u cijelosti pridružuje prijedlozima branitelja prvoopt. i drugoopt. dok je u pogledu personalnih dokaza **predložio da** se kao svjedoke ispita: Andriju Getoša, Tomislava Getoša, Ivicu Magdića, Aleksandru Uzur, Vladimira Fabera, odv. Radoslava Arambašića, Radoslava Ratkovića i Freda Marguša. U pogledu materijalnih dokaza **predložio je** da se izvrši uvid u spis Županijskog suda u Osijeku broj K-33/06 u kaznenom predmetu protiv Freda Marguša. Zatražio je da se **iz spisa izdvoje** zapisnici o ispitivanju trećeoptužene koju je u to vrijeme branio odv. Radoslav Arambašić.

Branitelj četvrtoopt. Mirka Sivića, odv. Selim Šabanović, naveo je da je suglasan s predloženim personalnim prijedlozima, koji se odnose na radnje za koje se tereti IV. opt., dok je u pogledu materijalnih dokaza predložio da se pribavi medicinsku dokumentaciju, budući da iz spisa proizilazi da je istražni sudac dao nalog da se IV. opt. pregleda 18. listopada 2006. g., a iz spisa se ne može utvrditi da li je to učinjeno, a radi utvrđenja zdravstvenog stanja IV. opt. u vrijeme kada je dao iskaz.

Branitelj petoopt. Dina Kontića, odv. Radan Kovač, predložio je da se ispita svjedoke: Milana Plazibata, Damira Petrovića, Franju Čavara, Marinka Puljka i Željka Špehara.

Branitelj šestoopt. Tihomira Valentića, odv. Petar Sabolić, predložio je da se ispita svjedoke: Branka Kovača, Peru Čizića, Zdenka Valentića, Stjepana Filipovića, Milenka Živkovića, Radoslava Ratkovića, Željka Bosaka, Mihajla Vilića, Zvonimira Miu, Darijana Cvetkovića, Maria Jurića i Isema Zečirija. Od materijalnih dokaza **predložio je** da se izvrši uvid u potvrdu HV broj 2/130 od 25 studenog 1991.; da se izvrši uvid u presliku vozačke dozvole, te da se od Ministarstva obrane RH i MUP-a RH pribavi podatak gdje su se u inkriminiranom razdoblju nalazile tadašnje službe SZUP-a i SIS-a i kakav je bio njihov zapovjedni lanac .

Branitelj sedmoopt. Zdravka Dragića, odv. Milan Jungić, naveo je **da prihvaća** dokazne prijedloge branitelja prvooptuženika i trećeoptužene te je predložio da se kao svjedoke ispita: Freda Marguša, Juru Radetića, Vjekoslava Tapšanijija, Maria Bratića i odv. Damira Ratkovića. U pogledu materijalnih dokaza predložio je da se od Haškog suda pribavi podatak što su njihovi istražitelji utvrdili da se u inkriminirano vrijeme događalo u Osijeku, da se u odnosu na njegovog branjenika provede psihološko vještačenje, te da **iz spisa bude izdvojen** zapisnik o saslušavanju VII. opt. u PU osječko-baranjskoj, kao i zapisnici od 21. i 22. listopada 2007. g.

Prvooptuženi Branimir Glavaš predložio je da se pribavi podatak iz zatvora u Gospiću, tko je od policijskih službenika u razdoblju od siječnja do travnja 2005. g. posjećivao zatvorenika Milana Šipoša. Predložio je da se ispita sljedeće svjedoke: umjesto Vlade Krivića svjedok Željka Krivića, zatim Dubravka Maričića, Ivicu Nikšića, Marka Rotima, Božidara Jurišića, Ivicu Kardoša, Nenada Rigića, Ivicu Rupanela, Milana Kaplana, Damira Hubera, Franju Doboša, Rudolfa Hajnara, Željka Tomljenovića, Branislava Jurkovića, Damira Junušića, Damira Karavidovića, Dragicu Pavlovski, Romanu Borić, Gordanu Tomić Matoković, Vladimira Šimića, Vladimira Burića, Viljema Marlota, Dubravka Jezerčića, Miru Turaliju, dr Milorada Miškovića, Tomislava Pintarića, Imru Vrbešića, Marka Radonića, Zvonka Borovičku, Zlatka Čurika, Željka Lasića, Božidara Buhina, Stanka Viševića, Ratka Žuvelu, Šimu Bubala, Branka Zakanjija, Dariju Marguš i Borisa Pavelića. Od materijalnih dokaza predložio je da se provede uvid u snimku emisije „Nedjeljom u dva“ od 29. travnja 2007. g., a u kojoj je Krunoslav Fehir dao izjavu, kao i priloge emitirani tijekom mjeseca srpnja 2005. g. u dnevnicima na HTV-u a u kojima je Krunoslav Fehir govorio da je osobno sudjelovao u više desetaka likvidacija.

Zamjenica ŽDO-a u Zagrebu je u odnosu na dopunski stav odv. Dražena Matijevića, a vezano za razloge izdvajanja kao nezakonitog zapisnika o ispitivanju trećeoptužene, navela da je o tome pravorijek donijelo izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Osijeku prilikom donošenja odluke o prigovoru protiv optužnice. Također, kao neistinit navodi podatak branitelja prvooptuženog, a vezano za zadržavanje trećeoptužene nakon isteka maksimalno dozvoljenog roka od 48 sati, što se iz zapisnika o uhićenju lako može provjeriti.

Drugooptuženi je predložio da se kao svjedoke ispita: Mladena Kruljca, Josipa Lucića i Vinka Vrbanca.

Branitelj drugoopt. Ivica Krnjaka, odv. Domagoj Rešetar, predložio je da protiv njegova branjenikaali i ostalih suoptuženika bude ukinut pritvor, a sukladno odredbi članka 5. Konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda koju je RH ratificirala.

Zamjenica ŽDO-a u Zagrebu prijedlogu se **usprotivila** navodeći da članak 105. ZKP-a, u kojem su taksativno nabrojani slučajevi u kojime se može odrediti pritvor, nisu u suprotnosti sa spomenutom konvencijom, a i stav koji je već ranije zauzeo Vrhovni sud ide tome u prilog.

Vijeće je kao neosnovan odbilo prijedlog branitelja drugoopt., odv. Domagoja Rešetara, da protiv drugooptuženika bude ukinut pritvor jer i nadalje egzistiraju razlozi temeljem kojih je pritvor i određen.

Nova glavna rasprava zakazana je za **05. studenog 2007. g.** i na njoj će Sud odlučiti o svim dokaznim prijedlozima stranaka kao i prijedlozima za izdvajanje.

05. studenog 2007. godine - glavna rasprava započela ispočetka, predlaganje dokaza, odluka o izvođenju dokaza
--

Izvjestava: Jelena Đokić Jović, Documenta

Suđenje još prate Vlatka Jančić, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, Tanja Šijan, Hrvatski helsinški odbor, Zagreb, Maja Karaman, Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb, predstavnici misije OEES-a u Hrvatskoj.

Sudeći po ovomu ročištu medijski interes za suđenje Branimiru Glavašu polako jenjava. «Fotosesije» više ne prethode početku glavne rasprave. No, i dalje se svi optuženici, izuzev I. - opt. Branimira Glavaša, u sudnicu dovode s lisčinama.

Predsjednik Vijeća utvrdio je da su glavnoj raspravi pristupili zastupnici optužbe, optuženici, te njihovi branitelji.

Predsjednik Vijeća objavio je da je došlo do promjene dopunskog člana Vijeća iz objektivnih razloga, pa je tako sutkinju Ljubicu Magdalenić zamijenio sudac Mirko Klinžić. Kako nije bilo primjedbi na sastav sudskog Vijeća, glavna rasprava će, zbog promjene dopunskog člana Vijeća, početi ispočetka.

Čitanje optužnice i izjašnjavanje o krivnji

U nastavku glavne rasprave utvrđena je istovjetnost optuženika, nakon čeka je **zamjenica ŽDO-a u Zagrebu** pročitala optužnice broj K-DO-105/06 od 09. svibnja 2007. i optužnicu ŽDO-a u Osijeku broj K-DO-76/06 od 16. travnja 2007. koja je rješenjem ovog Suda spojena s optužnicom ŽDO-a u Zagrebu, a sukladno članku 4. ZKP-a optuženici su zauzeli stav o istoj izjasnivši se da nisu krivi.

Zapažanje monitora

Razlog za promjenu dopunskog člana sudskog Vijeća je što sutkinja Ljubica Magdalenić uskoro odlazi u mirovinu. Ta okolnost se trebala imati u vidu pri započinjanju glavne rasprave.

Predlaganje dokaza

Zamjenici ŽDO-a u Zagrebu ostali su kod svih predloženih dokaza (kao u zapisniku od 17. listopada 2007.) s time da su naveli da je kod predlaganja izvođenja materijalnih dokaza u zapisniku od 17. listopada 2007. g. na stranici 5., prvi odjeljak odozgo, pogrešno naveden naziv reportaže, te umjesto „Tragovi“ treba stajati „Traubisoda“.

Branitelji I. - opt. predložili su da se pored ranije predloženih svjedoka neposredno na glavnoj raspravi sasluša i svjedoke: Petra Biočića, Marka Jonjića, Karla Baglamu, Zvonka Kovačevića zvanoga «Kova» i Petra Kljajića.

Branitelj II. - opt., odv. Domagoj Rešetar, ostao je kod svih već predloženih personalnih i materijalnih dokaza, s tim što je dodatno predložio da Sud II. - opt. Ivicu Krnjaka ispita na početku dokaznog postupka.

Predsjednik Vijeća utvrdio je da su branitelji III. - optužene, odv. Antun Babić, IV. - optuženoga, odv. Selim Šabanović, V. - opt., odv. Radan Kovač, VI. - opt., odv. Petar Sabolić i VII. - opt., odv. Milan Jungić, u pogledu dokaznih prijedloga, kao i izdvajanja nezakonitih dokaza, iskazali istovjetno kao u zapisniku od 18. listopada 2007.g.

I. - opt. Branimir Glavaš dodatno je predložio da Sud izvrši uvid i u sve njegove zapovjedi koje su dio sadržaja predmetnog spisa, a radi utvrđenja da li je 07. prosinca 1991. g. uopće izdao bilo kakvu zapovijed.

Odluka o izvođenju dokaza

Vijeće je rješenjem usvojilo prijedloge zastupnika optužbe o izvođenju dokaza saslušanjem svjedoka, osim svjedoka Verice Tomić i Drage Hedla, budući da su ovo svjedoci po čuvenju, odnosno ne raspolažu neposrednim spoznajama o događajima koji čine predmet optužnog akta. Nadalje je Vijeće odlučilo da se pročita sve predložene materijalne dokaze osim: novinskog članka objavljenog u novinama „Glas Slavonije“ dana 01. kolovoza 2005. g. pod naslovom „Svjedok završio u bolnici“ i novinskog članka objavljenog u «Jutarnjem listu» dana 30. srpnja 2005. g. pod naslovom „Fehirov iskaz o ubojstvu je istinit“, jer će se o ovim okolnostima (navedenima u spomenutim novinama) neposredno saslušati krunski svjedok Krunoslav Fehir i svjedok Ivica Špiranec.

Vijeće je rješenjem odbilo prijedlog zastupnika optužbe da se kao dokaz izvrši pregled video -kazete koju su djelatnici PU osječko-baranjske snimili prema iskazivanju svjedoka Branislava Mamule o mjestu, odnosno kući, u Dubrovačkoj ulici u Osijeku u kojoj je bio zatočen od strane pripadnika HV.

Vijeće je rješenjem usvojilo prijedlog branitelja I. - opt., odv. Ante Madunića, da se od Županijskog suda u Osijeku zatraži spis u kaznenom predmetu protiv oštećenog Nikole Vasića, dok je **odbilo** da od Republike Srbije pribavi podatak u kojoj se fazi nalazi kazneni postupak pokrenut pred Vojnim sudom u Beogradu, a protiv I. - opt. Branimira Glavaša, da se od Zatvora Gospić pribavi podatak o posjetama koje je u ovoj ustanovi primio Milan Šipoš, a u svezi predloženih personalnih dokaza odbilo je saslušanje svjedoka Aleksandra Stankovića, Vladimira Fabera i Freda Marguša.

Vijeće je rješenjem usvojilo prijedloge I. - opt. za saslušanje svih predloženih svjedoka osim Milorada Miškovića, Zlatka Ćurika, Darije Marguš, Damira Karavidovića, Dubravka Jezerčića, Dragice Pavlovski, Romane Borić, Gordane Tomić Matoković i Borisa Pavelića, kao i prijedloge za uvid u sve dokumente koji se nalaze u spisu a bitni su za djelovanje I opt. u inkrimiranom razdoblju. Vijeće je **odbilo** dokazne prijedloge koji su se odnosili na pregled izjava Krunoslava Fehira objavljenih u emisiji HTV-a „Nedeljom u dva“ od 29. travnja 2007. g., snimke izjava Krunoslava Fehira koje su emitirane u dnevniku HTV-a tijekom srpnja 2005. g. i na pribavljanje podataka o posjetama koje je u zatvoru u Gospiću primio Milan Šipoš.

Vijeće je rješenjem usvojilo prijedlog branitelja II. - opt., odv. Domagoja Rešetara, da se kao svjedoka na glavnoj raspravi neposredno sasluša Krešu Parača i da se od Ureda za obranu grada Osijeka i Belog Manastira zatraže podaci o sudjelovanju optuženika u postrojbama HV-a, dok je **odbilo** kao nevažan dokazni prijedlog da se za zaštićenog svjedoka pod pseudonimom „Drava“ kao i za svjedoka Josipa Zdravčevića od MORH-a zatraži podatak jesu li tijekom 1991/92. g. bili pripadnici HV i kojim postrojbama su pripadali.

O dokaznim prijedlozima II. - opt. Ivice Krnjaka da se kao svjedoke neposredno sasluša generala Mladena Kruljca, generala Josipa Lucića, te generala Vinka Vrbanca, **bit će odlučeno tijekom kaznenog postupka.**

Vijeće je rješenjem djelomično usvojilo prijedlog branitelja III. - optužene, odv. Antuna Babića, da se neposredno ispita svjedoke Andriju Getoša, Tomislava Getoša, Ivicu Magdića, Aleksandra Uzura i odv. Radoslava Arambašića, dok je **odbilo** da se kao svjedoke ispita Vladimira Fabera i Freda Marguša, te da bude izvršen uvid u spis Županijskog suda u Osijeku broj K-33/06. Što se tiče prijedloga da se iz spisa kao nezakonite izdvoji zapisnike o ispitivanju III. - optužene u policijskoj postaji Osijek, kao i zapisnici o njezinom ispitivanju pred Županijskim sudom u Osijeku, bit će odlučeno nakon što se sasluša naprijed navedene svjedoke.

Vijeće je rješenjem usvojilo prijedlog branitelja IV. - opt., odv. Selima Šabanovića, te će se o predloženim okolnostima ispitati liječnika - vještaka i vještaka za balistiku, dok je **odbilo** da pribavi medicinsku dokumentaciju o zdravstvenom stanju IV. - optuženog.

Usvojen je i prijedlog branitelja V. - opt., odv. Radana Kovača, pa će se na glavnoj raspravi pristupiti ispitivanju sljedećih svjedoka: Milana Plazibata, Damira Petrovića, Franje Čavara, Marinka Puljaka i Željka Špehara.

Vijeće je rješenjem odbilo sljedeće prijedloge branitelja IV. - opt., odv. Petra Sabolića i VII. - opt., odv. Milana Jungića: da se od MORH-a, odnosno MUP-a RH pribavi podatak kamo su tijekom 1991./92. g. pripadale tadašnje službe SZUP-a i SIS-a i kakav je bio njihov zapovjedni lanac, da se izvrši uvid u vozačku dozvolu za VI. - opt., da se kao svjedoka u ovom postupku ispita Freda Marguša, da se izvrši uvid u spis Županijskog suda u Osijeku u kaznenom predmetu protiv istog, da se kao nezakonit izdvoji zapisnik o saslušanju svjedoka, oštećenog Radoslava Ratkovića, da se kao svjedoke neposredno sasluša Vjekoslava Tapšanjića, Maria Bratića, Damira Ratkovića i Juru Radetića, da se od Haškog suda pribavi podatak šta se događalo u Osijeku

tijekom 1991./92. g., te da se nad VII. - opt. obavi psihološko vještačenje radi utvrđenje njegovog psihičkog profila.

Vijeće je temeljem čl. 331. st. 2. u svezi čl. 78. st. 1. ZKP-a **odbilo** prijedlog branitelja I - opt., odv. Dražena Matijevića i odv. Veljka Miljevića, branitelja II. - opt., odv. Domagoja Rešetara, branitelja III. - opt., odv. Antuna Babića i branitelja VII.- opt., odv. Milana Jungića da se kao nezakonite iz spisa izdvoji:

- a) zapisnik o ispitivanju zaštićenog svjedoka pod kodnim imenom „zaštićeni svjedok broj 6“ (Kir-rz-1/06);
- b) zapisnike o ispitivanju krunskog svjedoka Krunoslava Fehira pod poslovnim brojevima Kir-rz-3/07, Kir-3686/05 i Kir 1217/06;
- c) zapisnike o ispitivanju oštećenog Nikole Vasića, zapisnik o ispitivanju svjedoka Ljepojka Rukelja, Ivana Ferencica i Tihomira Aparija u svojstvu svjedoka a koje radnje je istražni sudac poduzeo kao hitne istražne radnje
- d) zapisnik o ispitivanju svjedoka: Snježane Berić, Rajka Berića, Ratka Berića, Smilje Berić,
- e) zapisnik o ispitivanju svjedoka: Angeline Ratković, Slavka Teofilovića i Željka Vojvodića

Vijeće je odlučilo da će, sukladno zakonskoj odredbi sadržanoj u članku 35. Zakona o USKOK-u, tijekom ispitivanja krunskog svjedoka Krunoslava Fehira na glavnoj raspravi **biti isključena javnost**.

Vijeće je odbilo prijedlog branitelja II. - opt., odv. Domagoja Rešetara, da kao nezakoniti dokaz iz spisa bude izdvojen zapisnik o ispitivanju svjedoka Borislava Mamule.

Također je Vijeće odbilo prijedlog branitelja VII. - opt., odv. Milana Jungića, da se kao nezakonite iz spisa izdvoji:

- f) zapisnik o ispitivanju osumnjičenika Zdravka Dragića u PU osječko-baranjskoj od 19. listopada 2006. g.
- g) zapisnik o ispitivanju osumnjičenika Zdravka Dragića pred Županijskim sudom u Osijeku od 21. listopada 2006. g.

Ove odluke Vijeće je temeljilo na zakonskoj odredbi sadržanoj u članku 331. st.2., a u svezi čl. 78. st. 1. ZKP-a.

Sud je u pogledu prijedloga za izdvajanje nezakonitih dokaza donio odluku u pisanoj formi i na taj način strankama u postupku dao pravo da izjave žalbu, a o kojim žalbama odlučuje Vrhovni sud RH.

Stoga je Predsjednik Vijeća odgodio glavnu raspravu i zakazao je nove glavne rasprave za dane 03., 04., 05., 06., 07., 14., i 20. prosinca 2007. godine.

03. prosinca 2007. godine - dokazni postupak

Izveštava: Jelena Đokić Jović, Documenta

Suđenje prate: Vlatka Jančić, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava - Osijek, Tatjana Šijan, Hrvatski helsinški odbor, Jelena Đokić Jović, Documenta, Darko Balać, Fond za humanitarno pravo Beograd, predstavnici misije OEES-a u Hrvatskoj.

Predsjednik Vijeća utvrdio je da su glavnoj raspravi pristupili zastupnici optužbe i to ispred Županijskog državnog odvjetništva u Zagrebu Jasmina Dolmagić i Miroslav Kraljević, I. -

optuženi Branimir Glavaš, II. - optuženi Ivica Krnjak, III. - optužena Gordana Getoš Magdić, IV. - optuženi Mirko Sivić, V. - optuženi Dino Kontić, VI. - optuženi Tihomir Valentić, VII. - optuženi Zdravko Dragić, njihovi branitelji, te punomoćnica oštećenog Radoslava Ratkovića, odvjetnica Ljiljana Banac. Time su ispunjene zakonske pretpostavke za početak glavne rasprave.

Informacija o Rješenju Vrhovnog suda RH

Predsjednik Vijeća informirao je prisutne da je 30. studenoga 2007. godine u Županijskom sudu zaprimljeno rješenje Vrhovnog suda, kojim je odlučeno o žalbi opt. Branimira Glavaša, a protiv odluke Vijeća, da se kao nezakoniti iz spisa izdvoje:

- a) zapisnik o ispitivanju zaštićenog svjedoka pod kodnim imenom „zaštićeni svjedok broj 6“ (Kir-rz-1/06);
- b) zapisnici o ispitivanju krunskog svjedoka Krunoslava Fehira pod poslovnim brojevima Kir-rz-3/07, Kir-3686/05 i Kir 1217/06;
- c) zapisnike o ispitivanju oštećenog Nikole Vasića, zapisnik o ispitivanju svjedoka Ljepojka Rukelja, Ivana Ferenca i Tihomira Aparia koje je istražni sudac poduzeo kao hitne istražne radnje
- d) zapisnik o ispitivanju svjedoka Snježane Berić, Rajka Berića, Ratka Berića, Smilje Berić,
- e) zapisnik o ispitivanju svjedoka Angeline Ratković, Slavka Teofilovića i Željka Vojvodića,

kao i da se, temeljem članka 35. Zakona o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminala, za vrijeme ispitivanja krunskog svjedoka Krunoslava Fehira na glavnoj raspravi isključi javnost.

Vrhovni sud je spomenutim rješenjem broj I Kž 1113/07-3 **djelomično prihvatio žalbu opt. Branimira Glavaša** i ukinuo pobijeno rješenje pod e) u djelu u kojem je odbijen prijedlog branitelja optuženika da se iz spisa izdvoji zapisnik o ispitivanju svjedoka Angeline Ratković, te je predmet u ovom dijelu vraćen prvostupanjskom Sudu na ponovno odlučivanje. Vrhovni sud je ocjenu prvostupanjskog Suda da se ne radi o nezakonitom dokazu, kojeg treba izdvojiti iz spisa, okarakterizirao kao preuranjenu, jer iako nema sumnje da je navedena svjedokinja, suprotno navodima žalitelja, ispitana na zakonit način od strane istražnog suca Županijskog suda u Vukovaru, nije utvrđeno u kojem kaznenom predmetu i u odnosu na koje kazneno djelo je to ispitivanje provedeno, jer to nije, kako navodi žalitelj, naznačeno u spornom zapisniku, pa se okolnosti utvrđuju posredno, prema sadržaju samog iskaza. Stoga je Vrhovni sud svojim rješenjem naložio prvostupanjskom Sudu da od Županijskog suda u Vukovaru pribavi spis pod brojem Kir.-1076/03, a kako bi se utvrdilo po čijem zahtjevu i u kojem postupku je provedeno ispitivanje svjedokinje Angeline Ratković, odnosno, može li se ono kao dokaz koristiti u ovom postupku, ili ga treba izdvojiti iz spisa.

Vrhovni sud je također utvrdio da je ispitivanje ugroženog svjedoka pod pseudonimom „zaštićeni svjedok broj 6“ (pod a) provedeno sukladno važećim zakonskim propisima u kaznenom predmetu protiv nepoznatog (NN). osumnjičenog, pa rješenje istražnog suca o posebnom načinu ispitivanja svjedoka (radilo se o hitnim istražnim radnjama) nije niti moglo biti dostavljeno žalitelju.

Ostali svjedoci (pod točkama c, d i e, osim Angeline Ratković) ispitani su sukladno zakonu, te **Vrhovni sud** nije našao okolnosti koje bi navedene zapisnike činile nezakonitim.

Isto tako nije bilo razloga za izdvajanje zapisnika o ispitivanju krunskog svjedoka Krunoslava Fehira (pod b) jer se po ocjeni drugostupanjskog Suda ne radi o nezakonitom dokazu, budući da je prije toga proveden zaseban postupak predviđen zakonom u kojem je, temeljem pravomoćnog rješenja Županijskog suda u Zagrebu, okrivljenik Krunoslav Fehir stekao status krunskog svjedoka. Radi se zapravo o postupku koji Glavni državni odvjetnik poduzima pod određenim uvjetima i temeljem pozitivnih zakonskih propisa, a u interesu otkrivanja, dokazivanja, ili sprečavanja kaznenih djela, i u nazočnosti potencijalnog krunskog svjedoka i njegovog branitelja

i žalitelj u ovakvoj vrsti postupka nema položaj stranke, pa samim tim niti mogućnost za podnošenje žalbe.

Rješenje Vrhovnog suda potvrdilo je odluku prvostupanjskog Suda da postupi sukladno članku 35. ZUSKOK-a, a koji propisuje da će, ukoliko prihvati zahtjev Glavnog državnog odvjetnika, Vijeće odlučiti da s onog dijela glavne rasprave u kaznenom postupku protiv zločinačke organizacije, u kojem se ispituje krunskoga svjedoka, isključiti javnost. Naime, odredba spomenutog članka zaista se izvorno odnosi na pripadnike zločinačke organizacije, ali se u ovom slučaju ista primjenjuje i za kaznena djela ratnog zločina i to na temelju odredba čl. 16. Zakona o primjeni Statuta Međunarodnog kaznenog suda.

Predsjednik Vijeća stranke je upoznao i sa sadržajem medicinske dokumentacije Zatvorske bolnice u Zagrebu, a iz koje je vidljivo da je I. - optuženi Branimir Glavaš dana 8. studenog počeo „suhi štrajk“ glađu. No usprkos tome izjavio je da je i fizički i psihički sposoban za praćenje glavne rasprave.

Svi optuženici zahtijevali su da budu ispitani na početku dokaznog postupka, pa je Vijeće donijelo rješenje, temeljem zakonske odredbe sadržane u članku 321. st. 2. ZKP-a, a koja propisuje da će suoptuženici koji su se očitovali na sve, ili pojedine, točke optužbe, da se ne smatraju krivima, biti ispitani na završetku dokaznog postupka, osim ako drugačije ne zahtijevaju.

Iznošenje obrane I. - opt. Branimira Glavaša

I. - opt. se branio istovjetno kao i prema zapisnicima od 1., 5. i 9. lipnja 2006. god., odnosno, kako ćemo sada sažeto iznijeti.

O obnašanju dužnosti sekretara Sekretarijatu za narodnu obranu

Dužnost sekretara Sekretarijata za narodnu obranu općine Osijek obnašao je u vremenu od 12. listopada 1990. god. do 22. travnja 1992. god. Za vrijeme obnašanja ove dužnosti, kao sekretar SNO-a, nije imao ikakve formalne, neformalne, ili stvarne, zapovjedne ovlasti nad policijskim, ili vojnim, postrojbama, a nije niti djelovao kao osoba koja je u civilnoj strukturi imala stvarnu vlast zapovijedanja i nadzora nad pripadnicima oružanih formacija RH. Obnašajući dužnost sekretara Sekretarijata za narodnu obranu općine Osijek nije postupao samovoljno, već isključivo temeljem dobivenih zapovijedi, bilo usmenih ili pismenih, a neistina je da je u to vrijeme egzistirala dvostruka zapovjedna linija. Posebno je istaknuo da je 30. lipnja 1991. god., na temelju naredbe tadašnjeg ministra obrane Martina Špegelja i ministra MUP-a RH Josipa Boljkovca, formiran Zajednički štab obrane (štab za koordinaciju mjera na zaštiti ustavnog poretka i sprječavanja terorističkih aktivnosti) na čijem čelu je bio Josip Reihl Kir, tadašnji načelnik PU Osijek. Zapovjednik TO Milan Lulić, zapovjednik ZNG-a Eduard Bakarac i I. - opt. bili su članovi ovog Štaba. Ovaj Štab je, naime, izdao zapovijed za napad na Tenju dana 07. srpnja 1991.g., a ovo je, kako je rekao I. - opt., eklatantan primjer da on nije donosio ovakve zapovjedi, kako je navedeno u optužnom aktu.

Pomoćnikom zapovjednika obrane grada Osijeka, zaduženog za koordinaciju s teritorijem i odnose s javnošću, imenovan je tek 02. studenog 1991. god. po zapovijedi zapovjednika Operativne zone Osijek generala Karla Gorinšeka. Mjesec dana kasnije, 7. prosinca 1991., na prijedlog zapovjednika Operativne zone Osijek generala Gorinšeka, tadašnji predsjednik Franjo Tuđman imenovao ga je zapovjednikom obrane grada Osijeka, a istu vojnu dužnost obnašao je do sredine travnja 1992. g. kada je i samo Zapovjedništvo obrane grada ukinuto. Tada je I. - opt. imenovan pomoćnikom zapovjednika Operativne zone Osijek zaduženim za informativno-političku djelatnost i tu je dužnost obavljao do 30. svibnja 1992. god., kada se demobilizirao. Nakon toga obnašao je dužnost predsjednika Izvršnog Vijeća Skupštine općine Osijek.

Kao sekretar SNO-a bio je nadređen svojim djelatnicima, a u to vrijeme u SNO-u radilo je oko 30-ak djelatnika.

O Zaštitnoj četi

Zaštitna četa formirana je temeljem zapovjedi Srećka Lovrinčevića, tada predsjednika Izvršnog Vijeća skupštine općine Osijek. I. - opt. je, temeljem zapovijedi koja je izdana 20. lipnja 1991. god., izvršio dodatnu mobilizaciju za ovu postrojbu. Naime, ova postrojba je već djelovala, ali u smanjenom sastavu od 40-ak ljudi, pa je izvršena dodatna mobilizacija do punog ustroja predviđenog planovima popune (premještanjem pojedinaca iz naoružanih grupa HDZ-a, od kojih je većina formalno bila «pokrivena» iskaznicama rezervnog sastava MUP-a). Istog dana Srećko Lovrinčević naredio je i da se izvrši mobilizacija djelatnika SNO-a općine Osijek. Pored dodatne mobilizacije I. - opt. je izvršio i opremanje Zaštitne čete. Naložena dodatna mobilizacija izvršena je sukladno prijedlogu Plana popune iz 1985. god. Zapovjednik Zaštitne čete bio je Nikola Jaman i ova postrojba je brojala 121 osobu. I. - bojna osječkih branitelja (BOB) u to vrijeme nije postojala, a priznata je tek 1996. god. Nikola Jaman Zaštitnom četom zapovijedao je do 07. studenog 1992. god., a kada je formiran samostalni bataljun u čiji sastav je ušla i zaštitna četa. Za zapovjednika samostalnog bataljuna imenovan je Dubravko Jezerčić.

O Regionalnom kriznom štabu za Istočnu Slavoniju i Baranju

Vladimir Šeks je u srpnju mjesecu 1991. god., nakon što su formirani regionalni krizni štabovi, imenovan na mjesto predsjednika Regionalnog kriznog štaba za istočnu Slavoniju i Baranju. Ovu dužnost Vladimir Šeks obnašao je do konca rujna 1991. god. I. - opt. Branimir Glavaš istaknuo je da je Vladimir Šeks kao predsjednik Regionalnog kriznog štaba bio de facto vrhovna vojna i politička vlast u Slavoniji, odnosno, u Osijeku i svakako je bio upućen u sve što se tada u gradu događalo, uključujući i ubojstva civila srpske nacionalnosti. Osim toga, Šeks je, kako je naveo I. - opt., za vrijeme očevida koji je poduzeo istražni sudac u svezi ubojstva Čedomira Vučkovića, došao u svoj ured, a koji se nalazio iznad prostorija Sekretarijata za narodnu obranu, tako da je svakako znao što se dogodilo. No, usprkos tome Vladimir Šeks nikada o tome, kao i općenito o događajima u Osijeku tijekom 1991/1992. god., nije ispitan.

O izviđačko-diverzantskoj grupi

Za formiranje izviđačko-diverzantske grupe ključne su, kako je rekao I. - opt. dvije zapovijedi. Prva datira od 24. srpnja 1991. god., kada je po zapovijedi Franje Peića, tadašnjeg zapovjednika Štaba za obranu Slavonije naredeno osnivanje ove postrojbe. U toj naredbi specificirana je zadaća izviđačko-diverzantske jedinice i ona je osnovana u 3., 6., i 109. brigadi. Naime, ove brigade su dobile zadaću da formiraju ovakvu vrstu formacija. Za ovu zapovijed znao je predsjednik Regionalnog kriznog štaba Vladimir Šeks. Sukladno drugoj zapovijedi koja datira od 01. prosinca 1991. god. osnovana je I. diverzantska četa (napomena: radi se o postrojbi iz koje će se 19. siječnja 1992. godine ustrojiti stvarno i pravno Samostalna uskočka satnija (SUS)). Operativne zone Osijek, a po naredbi Karla Gorinšeka, tadašnjeg zapovjednika Operativne zone Osijek. Okrivljenik je tvrdio da Samostalna uskočka satnija nikada nije bila u nadležnosti Zapovjedništva obrane grada Osijeka, a on osobno, najprije kao pomoćnik zapovjednika obrane grada Osijeka zadužen za koordinaciju sa teritorijem i odnose s javnošću, a od 07. prosinca 1991. god. kao zapovjednik obrane grada Osijeka, nije mogao zapovijedati tom postrojbom. Kao zapovjednik obrane grada Osijeka zapovijedao je 106. brigadom, 135. brigadom i čuvenim Samostalnim bataljunom.

O uhićenju i mučenju Nikole Vasića

I. - opt. nije osobno poznao Vasić Nikolu, ali je znao da je zaposlen u Pošti u Osijeku kao jedan od rukovoditelja. Prvi put ga je vidio u atomskom skloništu, odnosno u podrumskim prostorijama tadašnjeg Centra za obavješćivanje, kamo je oštećeni Nikola Vasić bio doveden. Bio je zamotan pa je optuženi pretpostavio da ga je netko “odvalio” kalašnjikovim po zubima. Centar za

obavješćivanje bio je u to vrijeme dio Sekretarijata za narodnu obranu. S Vasićem je razgovarao Mirko Grošelj, osoba koja je po odluci Vladimira Šeksa bila zadužena za osnivanje sigurnosno-informativne službe. Optuženi je pouzdano znao da Nikola Vasić nije bio civilna osoba već "terorista", jer su prilikom pretresa njegove kuće nađeni puška, pištolj i gas maska. Uzgradu u kojoj se nalazio SNO nije bio doveden po naredbi I. - opt. Sjeća se da je Vasić tog istog dana prepraćen u PU Osijek i negdje u kolovozu 1991. god. razmijenjen je na crti bojišnice.

O Čedomiru Vučkoviću i Đorđu Petkoviću

Na dan 31. kolovoza 1991. god., kada je ubijen Čedomir Vučković I.- opt. je obilazio teren i to od 12,00 ili, možda, 13,00 sati pa sve do 22,00 sata, a što mogu potvrditi brojni svjedoci, kao na pr. Robert Pauletić, Rajković itd.

I. - opt. je naveo da je svjedok tužiteljstva tijekom istrage deciderano tvrdio da je Đorđe Petković ubijen 09. rujna 1991. god. na sasvim drugoj lokaciji, a ne u dvorištu zgrade općine Osijek.

O Snežani Berić i njenoj obitelji

Nije čuo za nju dok nije bila dovedena u prostorije SNO-a, gdje je zadržana svega 15-20 minuta. Bila je novinarka «Politike», a u prilog činjenici da joj se prilikom dovođenja u prostorije SNO-a ništa nije dogodilo govori i podatak da joj je 1994. godine dao intervju. Roditelja Snežane Berić se ne sjeća, no, tvrdi da ih u prostorijama SNO-a nitko nije niti dodirnuo.

O zlostavljanju civila tijekom srpnja i rujna 1991. god.

Rekao je da nikada nije koristio i da nikada nije ulazio u garažu. Navode iz optužnice u svezi zlostavljanja civila srpske nacionalnosti, a koji se njemu stavljaju na teret, nazvao je izmišljotinama psihičkih bolesnika.

O ubojstvima srpskih civila

U vezi svih ubijenih osoba čuo je jedino za dr. Kutlića koji je sa suprugom Erikom Kutlić, također liječnicom, radio u Osječkoj kliničkoj bolnici. Ostale osobe koje se navode u optužnici nije poznao, niti je ikada za njih čuo. Za slučaj dr. Kutlića čuo je u siječnju 1992. god. od tadašnjeg saborskog zastupnika Đure Perice koji mu se obratio pismom kojim je tražio da se I. - opt. zalaže za sigurnost Erike Kutlić.

U kontekstu ubojstava srpskih civila bio je začuđen činjenicom da Krunoslav Olujić, koji je u inkriminirano vrijeme obnašao dužnost okružnog javnog tužitelja u Osijeku, nije poduzeo išta u svezi ubojstava i nestanka građana Osijeka srpske nacionalnosti.

Izrazio je žaljenje zbog onoga što se u Osijeku događalo, no, iza toga nije stajala Hrvatska vojska u smišljenom organiziranom kontekstu, odnosno, ubojstva civila srpske nacionalnosti nisu bila rezultat organizirane smišljene politike.

O iskazu Krunoslava Fehira, krunskog svjedoka

U svezi ubojstva Čedomira Vučkovića krunski svjedok Krunoslav Fehir izrekao je gomilu laži kojima tereti I. - opt., a za što je bio instruiran od svog branitelja Ante Nobila. Činjenica da 31. kolovoza 1991. god. HTV nije obavila snimanje u prostorijama SNO-a, odnosno u uredu Branimira Glavaša, a za ovu tvrdnju postoje dokazi u arhivi HTV-a gdje ovo snimanje nije evidentirano, ide u prilog tezi da Fehir ne govori istinu. Fehirov iskaz gubi na vjerodostojnosti i u dijelu u kojem govori da je u ladici stola I. - opt. vidio dvije „lične karte“, iako je u Hrvatskoj davno prije toga za «ličnu kartu» korišten termin «osobna karta». Iz zapisnika o obavljenom očevidu u svezi ubojstva Čedomira Vučkovića vidljivo je da je istražni sudac konstatirao telefonski poziv kojim je od strane pravosudne policije obaviješten da je supruga Č. Vučkovića navela da je oštećenik prethodne večeri napustio dom bez osobnih dokumenata, dok iz iskaza krunskog svjedoka proizlazi da je Č. Vučković kod sebe imao osobne dokumente.

I. - opt. je ustvrdio da nije točno da je Krunoslav Fehir u Hrvatsku vojsku, odnosno u Zaštitnu četu, došao 12. srpnja 1991. god., iako dokaz priložen u spis govori tome u prilog. Krunoslav Fehir je u to vrijeme imao 15 ili 16 godina, te s obzirom na dob nije mogao postati pripadnikom ove postrojbe. U srpnju i kolovozu 1991. god. izdavane su iskaznice o pripadnosti Zaštitnoj četi, odnosno drugim postrojbama ZNG-a koje je osobno potpisivao Branimir Glavaš, a po nalogu zapovjednika za Istočnu Slavoniju, pukovnika Franje Peića, pa je neistinita tvrdnja krunskog svjedoka da u to vrijeme nije bilo iskaznica.

K. Fehir je naveo da je osobno sudjelovao u brojnim likvidacijama, a između ostalog i u likvidaciji dr. Kutlića, i u pokušaju ubojstva Radoslava Ratkovića. Pred Županijskim sudom u Osijeku vođen je kazneni postupak protiv Freda Marguša kome je stavljeno na teret izvršenje ubojstva dr. Kutlića, i pokušaj ubojstva R. Ratkovića, no, Krunoslav Fehir nije pozivan za svjedoka.

Krunoslav Fehir, iz mjesta gdje tvrdi da se nalazio kritičnom zgodom, nije mogao vidjeti tko je ulazio u ured I. - opt. budući da se u njegov ured nije ulazilo iz hodnika.

O optužnici ŽDO-a u Osijeku

Istaknuo je da se radi o politički motiviranom procesu, o osobnom ratu, osveti i obračunu Vladimira Fabera, bivšeg načelnika PU osječko-baranjske, a usmjerenom na I. - opt.

Da je riječ o smišljenoj konstrukciji apsolvirao je tvrdeći sljedeće:

- U sedmom mjesecu 2005. god. I. - opt. je bio spreman dati iskaz, no, pune dvije godine nitko ga u tom kontekstu nije kontaktirao. Kada je konačno dobio poziv za obavijesni razgovor operativac ga je u prostorijama PU osječko-baranjske zadržao svega nekoliko minuta. Kada ga je gosp. Faber u veljači 2006. god. kontaktirao, rečeno mu je da je Državno odvjetništvo na potezu, odnosno, da se čeka odluku Državnog odvjetništva o podizanju optužnice.

- Iskaz Gordane Getoš-Magdić koji I. - optuženog tereti kao izravnog nalogodavca, i temeljem kojeg je podnijeta kaznena prijava, dobiven je od III. - optuženice pod prisilom i prijetnjom, a sama Gordana Getoš – Magdić ovaj je iskaz povukla. Ona je nakon uhićenja u PU zadržana preko 52 sata i bila je ucijenjena od strane gosp. Fabera.

- Odvjetnik Radoslav Arambašić bio je branitelj Freda Marguša po službenoj dužnosti kada se prihvatio i obrane sada III. - opt. Gordane Getoš-Magdić, a sve to uz znanje istražnog suca koji je bio član sudskog Vijeća u kaznenom predmetu protiv Freda Marguša.

-Kaznena prijava PU Osječko-baranjske od 21. listopada 2006. god. bila je već podnijeta, a ispitivanje tada uhićene Gordane Getoš-Magdić, na čijem iskazu je kaznena prijava temeljena, još uvijek je bilo u tijeku.

O zalaganju za funkcioniranje pravne države

Za vrijeme trajanja Domovinskog rata vodio je maksimalnu brigu o redu i miru, pa je tako zabranjivao korištenje odsustva pripadnicima HV koji su bili disciplinski kažnjavani, donio je naredbu o poštivanju policijskog sata, zabranjivao je zlorabu vojnih odora od osoba koje nisu bile pripadnici HV itd.

Predsjedniku države, predsjedniku Sabora, Ministarstvu unutarnjih poslova RH, Glavnom državnom odvjetniku uputio je 16. veljače 2002. god. dopis u kojem je najviše organe državne vlasti obavijestio o neučinkovitosti policijskih službenika u Osijeku.

Istakao je da u Domovinskom ratu nije bilo dvostruke linije zapovijedanja, a dokaz je i Prijedlog plana pripravnosti snaga RH, primjerak tog plana pod brojem 29. On je činio sastavni dio plana MORH-a i bio je podijeljen svim postrojbama ZNG-a, brigadama i zapovjedništvu, te Sekretarijatima za narodnu obranu. U ratnim okolnostima jaču pravnu snagu imale su usmene naredbe u odnosu na pisane.

Prijedlog za ukidanje pritvora

Branitelj I. - opt. Veljko Miljević predložio je da se protiv I. - opt. ukine pritvor, a svoj prijedlog će podrobnije obrazložiti na glavnoj raspravi zakazanoj za sutra, nakon što njegov branjenik iznese svoju obranu i odgovori na pitanja stranaka u postupku.

04. prosinca 2007. godine - nastavak dokaznog postupka

Izvjštava: Jelena Đokić Jović, Documenta

Suđenje prate Vlatka Jančić, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava - Osijek, Tanja Šijan, Hrvatski helsinški odbor, Jelena Đokić Jović, Documenta, Darko Balać, Fond za humanitarno pravo, Beograd, predstavnici misije OESS-a u Hrvatskoj.

Predsjednik Vijeća utvrdio je da su glavnoj raspravi pristupili zastupnici optužbe, svi optuženici, njihovi branitelji i punomoćnica oštećenog Radoslava Ratkovića, te da su time ispunjene sve zakonske pretpostavke za nastavak glavne rasprave.

Zamjenica ŽDO-a u Zagrebu inzistirala je da u zapisnik budu uneseni određeni dijelovi obrane I. - opt., a što je Sud tijekom jučerašnje glavne rasprave propustio učiniti i to:

- da je u svezi ubojstava i nestanaka određenih osoba u Osijeku I. - opt. spomenuo osobu po imenu Romko Olear i rekao da se radi o pričuvnom časniku JNA;
- u kontekstu ubojstava srpskih civila I. - opt. je bio začuđen činjenicom da Krunoslav Olujić, koji je u inkriminirano vrijeme obnašao dužnost okružnog javnog tužitelja u Osijeku, nije poduzeo ništa u svezi ubojstava i nestanaka građana Osijeka srpske nacionalnosti, no, ipak ga je nakon toga „instalirao u sabor“;
- govoreći o vojnom ustroju i začecima rada sigurnosno-informativnih službi u Osijeku, da se I. -optuženiku s tim u vezi ponudio Mirko Grošelj, te da je on tu ponudu prihvatio (dakle, Mirko Grošelj je postao načelnik SIS-a);
- budući da je Krunoslav Fehir 1991. god. bio mlađi maloljetnik u dobi od 15 ili 16 godina, I. - opt. je izjavio da nije dozvoljavao da maloljetnici postaju pripadnicima HV, odnosno, da je u takvim slučajevima tražio suglasnost njihovih zakonskih zastupnika ili skrbnika

I. - opt. Branimir Glavaš je u odnosu na naprijed navedeno rekao da, to što se zalagao da se Krunoslav Olujić nađe na izbornoj listi za zastupnike Hrvatskog sabora nije za ovaj predmet relevantno, i njegovim zalaganjem da se Krunoslav Olujić stavi na izbornu listu nisu ostvarene zakonske pretpostavke niti jednog kaznenog djela. Romka Oleara ne poznaje i ne zna ništa o njegovoj sudbini, a ime ove osobe saznao je tijekom razgovora s operativcem MUP-a.

Mirko Grošelj zaista mu je nudio sudjelovanje u organiziranju Sigurnosno-informativne službe i to pola godine prije nego što je ustrojen Regionalni krizni štab za Slavoniju i Baranju. U nadležnosti Sekretarijata za narodnu obranu bilo je i vršenje mobilizacije, a kako je I. - opt. obnašao dužnost sekretara SNO-a logično je da je upravo on odlučivao kako o regrutiranju uopće, tako i o regrutiranju maloljetnih osoba.

Iznošenje obrane I. - opt. Branimira Glavaša

Optuženiku su, nakon što je na prethodnoj glavnoj raspravi u slobodnom izlaganju iznio svoju obranu, postavljena pitanja.

Odgovori na pitanja branitelja

I. - opt. je izjavio da Snežanu Beriće u zgradu u kojoj su se nalazile prostorije Sekretarijata za narodnu obranu nisu doveli pripadnici Zaštitne čete, već su to bili pripadnici 106. brigade. Nikolu Vasića doveli su pripadnici MUP-a i ZNG-a.

Dužnost predsjednika općinskog odbora HDZ-a za Grad Osijek obavljao je do konca prosinca 1990.god., kada je podnio ostavku na ovu dužnost o čemu je 31. prosinca 1990. god. obavijestio i tadašnjeg predsjednika RH Franju Tuđmana. Ostavka je podnijeta uz prethodnu konzultaciju s tadašnjim predsjednikom RH, a zbog pritiska iz Beograda da ga se ukloni s političke scene kako ne bi bio prepreka političkim dogovorima koji su tada vođeni između Zagreba i Beograda.

Na razini države nije postojalo tijelo koje bi se nazivalo Republički krizni štab, a ovu funkciju obavljala je Vlada RH.

Prvi zapovjednik obrane grada Osijeka bio je Franjo Čebić. Na dužnost zapovjednika obrane postavljen je koncem srpnja i početkom kolovoza 1991. god. od Franje Peića, tadašnjeg zapovjednika Štaba obrane za Istočnu Slavoniju i Baranju. Franjo Čebić bio je zapovjednik obrane grada sve do 02. studenog 1991. god. kada je general Karlo Gorinšek imenovao za zapovjednika obrane grada Osijeka Eduarda Bakarca, a tim da je Čebić ostao načelnik Štaba zapovjedništva obrane Grada. Karlo Gorinšek bio je zapovjednik Operativne zone Osijek.

Nije mu bio poznat identitet osobe koja je ubijena u dvorištu zgrade SNO-a dana 31. kolovoza 1991. god. Za njen identitet saznao je iz tiska, i to u zadnjih par godina, s tim da se najprije baratalo imenom Petrović. Uzrok smrti mu, također, nije bio poznat i sve do početka ovog postupka nije imao uvid u toksikološki nalaz.

Tijekom 1990/1991. god. I. - opt. je organizirao obranu Osijeka i to po instrukcijama državnog vodstva i ilegalno budući da je Hrvatska još uvijek de iure bila u sastavu SFRJ.

Odgovori na pitanja ŽDO-a

I. - opt. nije znao je li postojala pisana zapovijed iz koje je proizlazilo da je Nikola Jaman doista bio zapovjednik Zaštitne čete. Ova postrojba je u inkriminiranom razdoblju bila u sastavu MUP-a RH, Josip Reihl Kir postavio je Nikolu Jamana za zapovjednika u svibnju 1991. god., no, on je i prije toga bio jedan od zapovjednika ove postrojbe. Nikola Jaman vodio je u ožujku, ili travnju, 1991. god. borbenu akciju u Borovom Selu, a koja je poduzeta s ciljem razbijanja pobunjeničkih barikada. Za odgovor na pitanje, na temelju čega je Nikola Jaman zapovijedao Zaštitnom četom prije 21.lipnja 1991. god., treba pitati osobno gosp. Jamana.

Nakon prekida od 25 minuta glavna rasprava je nastavljena **prijedlogom ŽDO-a u Zagrebu** da se od Ministarstva obrane RH i Općine Osijek zatraži dozvola za javno korištenje dokumenata koji nose oznaku vojne, odnosno, službene tajne. Radi se o dokumentu Uprave vojne policije, Klasa VT 215-02/05-01/14 od 07. studenog 2005. g. i zapovjedi izvršnog Vijeća Općine Osijek od 20.lipnja 1991. g. Klasa: 801-02/91-01/37.

Na traženja da pojasni sadržaj dopisa koji se nalazi na listu 158 i koji je 18. srpnja 1991. god. podnio Ministarstvu obrane RH, i to, konkretno, Odjelu za međuopćinske poslove Osijek, naveo je da se radilo o nekoj evidenciji koja je od njega zatražena od Odjela za međuopćinske poslove, kao prve hijerarhijski mu nadređene upravne instance, a koja je pokrivala prostor tadašnje Zajednice općina Osijek i koja je obuhvaćala 14 općina.

Status hrvatskog branitelja, a obzirom na podatke Ureda za obranu Osijek od 30. ožujka 2007. g., priznat mu je od 15. listopada 1990. g. do konca svibnja 1992. g., pripadnik BOB-a bio je od 15. listopada 1990. g. do 30. travnja 1991. g. s tim da je posebno navedeno da je od 01. svibnja 1991.g. pa do 01. studenog 1991.g. bio u Sekretarijatu za narodnu obranu. Ne zna zašto je posebno navedeno razdoblje koje je proveo u SNO-u, no, budući da je od 12. listopada 1991. g. obnašao dužnost sekretara SNO-a braniteljski status mogao mu je biti priznat i po toj osnovi. Također mu nije poznato je li i ostalim djelatnicima SNO-a bio priznat braniteljski staž od 15. listopada 1990. g.

U razdoblju od 01. studenog 1991.g. pa do 05. svibnja 1992.g. bio je u Vojnoj pošti 1706, a obzirom na podatke Ureda za obranu Osijek od 30 ožujka 2007. sadržane u trećem stavku, i tada je obnašao zapovjedničke dužnosti u ovoj postrojbi (odnosno Zapovjedništvu obrane Grada

Osijeka) i to najprije kao pomoćnik zapovjednika, a kasnije kao zapovjednik obrane Grada Osijeka. S ove dužnosti otišao je 10. travnja 1992. g. kada je raspoređen u Zborno područje Osijek, a na položaj zapovjednika Zbornog područja Osijek (ZBO). Dužnost zapovjednika ZBO-a obnašao je do konca svibnja 1992. g. kada je napustio HV, nakon što je imenovan za predsjednika Izvršnog vijeća Općine Osijek.

Kada su mu predočene preslike legitimacija pripadnika Zbora narodne garde Ljepojka Rukelja, od 28. listopada 1991. g., i službena legitimacija pripadnika rezervne policije i članova ZNG-a od 15. listopada 1991.g. na kojima se nalazi potpis I. - opt. kao zapovjednika, naveo je da u to vrijeme nije bilo razlike između ovlaštenih službenih osoba i zapovjednika, a da je on kao sekretar SNO –a opskrbljivao postrojbe HV materijalno-tehničkim sredstvima i davao administrativnu i logističku potporu i drugim oružanim formacijama. On, osobno, vlastoručno je potpisao oko 1000 iskaznica, ili 10%, i to su bili izuzeci, jer je na ostalim iskaznicama, umjesto vlastoručnog potpisa, korišten njegov faksimil. Osim njega faksimil su mogli koristiti njegova tajnica Gordana Tomić i šefovi u SNO-u, i to: Mladen Pavlovski, njegov tadašnji zamjenik, Miro Turalija, Darko Tolić itd.

Za novinski članak pod naslovom „Osijek je spreman da se obrani“, koji je objavljen u „Glasu Slavonije“ 01. srpnja 1991.g., i u kojem je zapravo sadržan neautorizirani intervju s I. - opt., naveo je da je spomenuti intervju uslijedio nakon jedne provokacije iz vojarne JNA u Osijeku, a kojom prilikom je ranjeno 17 građana Osijeka. Sadržaj intervju bio je svojevrsan apel upućen građanima Osijeka da ostanu mirni i da imaju povjerenje u institucije hrvatske države. Dakle, dan je u svrhu smirivanja pučanstva i ni u kojem slučaju nije bilo riječi o provokacijskom i ratno-huškačkom govoru.

Točno je, a kako je napisano u spomenutom članku i to u posljednjem odjeljku s podnaslovom „Apel pučanstvu“, da je građane Osijeka pozivao da sve slučajeve u kojima se radi o protudržavnim i kriminalnim aktivnostima dojavljuju u SNO i to preko Centra za obavješćivanje. Naime, istaknuo je I. - opt., tijekom stvaranja Republike Hrvatske preuzet je, nažalost, i nepovoljan nacionalni sastav na štetu hrvatske države, pa je tako čak 70% djelatnika PU Osijek bilo srpske nacionalnosti i logično je da građani Osijeka nisu imali povjerenja u policiju. Za ovaj apel, koji nije bio samovoljno izražen, bilo je uporišta i u tadašnjoj legislativi (Zakon o općenarodnoj obrani iz 1991.g., Glasnik općine Osijek, Pravilnik o radu SNO-a).

Sve podatke koji su stizali u Centar za obavješćivanje obrađivale su nadležne institucije poput SIS-a, odnosno SZUP-a, ovisno o vrsti informacije.

Nije imao saznanja o okolnostima nastanka članka objavljenog u „Slobodnom tjedniku“ dana 05. rujna 1991. g. pod naslovom „Spriječen atentat na Glavaša“. 31. kolovoza 1991.g. posjetili su ga novinari ovog lista Robert Pauletić i Dražen Rajković, no, on osobno nikada nije rekao da je pokušao atentat na njega, i nikada nije demantirao članak, jer je u vrijeme obrane domovine imao važnije posle.

Odgovori na pitanja Predsjednika Vijeća

U srpnju 1991. g. imenovan je za predsjednika Upravnog odbora „Glasa Slavonije“, a dan prije njegovog imenovanja, Drago Hedl, dotadašnji glavni urednik, samoinicijativno je dao otkaz i napustio „Glas Slavonije“ i to samo s ciljem opstrukcije rada lista. Inače, u uređivačku politiku lista I. - opt. se kao predsjednik Upravnog odbora nije miješao.

Intervju pod naslovom „Crno-bijeli svijet“ I. - opt. je dao Davoru Špišiću i Dariu Topiću, tadašnjem glavnom uredniku „Glasa Slavonije“. Intervju je nastao kao rezultat neformalne konverzacije koju je vodio s gore spomenutim novinarima, a jedina netočna informacija u članku je navod da se I. - opt. nije slagao s generalom Gorinšekom.

Tijekom 1991. god. Krunoslava Fehira gotovo da nije niti poznavao. Otac Krunoslava Fehira, Josip, uključio se u obranu Hrvatske vrlo rano i to najprije kao pripadnik pričuvnog sastava MUP-a, potom kao pripadnik Zaštitne čete i, konačno, kao jedan od zapovjednika 160. brigade. U vrijeme dok je bio pripadnik Zaštitne čete imao je čin pukovnika i I. - opt. ga je koristio kao

vozača kamiona kada je bilo potrebno obaviti prijevoz određene robe, odnosno sredstava za obranu. Krunoslava Fehira upoznao je u dvorištu zgrade Općine. Nosio je odoru Hrvatske vojske, i to sa ustaškim znakovljem, a oružjem, prema reversima u arhivi SNO-a, nije bio zadužen. Bolje ga je upoznao nakon Domovinskog rata kada je Fehir radio u Policijskoj upravi osječko-baranjskoj kao prometni policajac, a bio je i član HDZ-a. Međutim, nakon HDZ-a prešao je u DC, a potom opet u HDZ i, nakon pobjede HDZ-a na parlamentarnim izborima 2003. god., od I. - opt. je zahtijevao da bude postavljen na mjesto načelnika PU osječko-baranjske. No, kako on to nije učinio, jer Krunoslav Fehir nije imao potrebne kvalifikacije, ovaj je rekao da će mu se osvetiti, a to mu je prenijela osoba kojoj se Fehir povjerio.

U svezi ubojstva Čedomira Vučkovića, u dvorištu zgrade gdje je bio smješten i SNO, poduzeo je sve što je mogao, a u okviru zakonskih mogućnosti, pa su istražni sudac i policijski službenici izvršili očevid. Da je htio, mogao je ubojstvo i prikriti.

Od pripadnika Zaštitne čete nitko nije uživao njegovo osobno povjerenje, pa ni sam pokojni Zoran Brekalo.

Postrojbe koje su se nalazile na terenu kontaktirale su sa Zapovjedništvom Grada Osijeka, tada nadređenom instancom, i to sve do konca srpnja 1991. g.

Na terenu je obilazio mjesne zajednice radi davanja logističke potpore, a to je bilo u ljeto i ranu jesen 1991. g.

Budući da je uživao autoritet u narodu i samom gradu Osijeku, i to tijekom srpnja i kolovoza 1991. god., pa i ranije, u slobodnom novinarskom izražaju navodilo ga se kao komandanta grada Osijeka, iako on u to vrijeme komandant obrane grada Osijeka nije bio. Isto tako, tadašnji zapovjednik grada Osijeka Franjo Čebić i zapovjednik Štaba za obranu Slavonije Franjo Peić nisu medijski istupali, a situacija je nalagala da se upravo preko medija, u smislu davanja moralno ohrabrujućih izjava za javnost, pokuša nešto učiniti.

U selo Brijest, a gdje je došlo do sukoba između naših oružanih snaga i pripadnika JNA, otišao je kako bi pomogao u evakuaciji novinara Rajkovića i Pauletića, ali i ostalih hrvatskih vojnika.

Zapažanje monitora

Branitelji verbalno istupaju a da prethodno nisu dobili riječ od predsjednika Vijeća. Iako se ovakve situacije vrlo često ponavljaju, Predsjednik Vijeća do sada nije koristio mogućnost koja mu je dana odredbom članka 300. st.1. ZKP, da opomene, odnosno sancionira osobu (optuženika, branitelja, zakonskog zastupnika, opunomoćenika, svjedoka, tumača ili drugu osobu) koja ometa red, ili se ne pokorava nalogima predsjednika Vijeća za održanje reda.

05. prosinca 2007. godine - nastavak dokaznog postupka

Izveštava: Jelena Đokić Jović, Documenta

Suđenje prate Vlatka Jančić, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava - Osijek, Tanja Šijan, Hrvatski helsinški odbor, Maja Karaman, Građanski odbor za ljudska prava, Jelena Đokić Jović, Documenta, Darko Balać, Fond za humanitarno pravo, Beograd, predstavnici misije OESS-a u Hrvatskoj.

Kako su glavnoj raspravi pristupile sve pozvane osobe, nastavljen je dokazni postupak.

Branitelj V. - opt. Dine Kontića, odv. Radan Kovač, je inzistirao da se u zapisnik unese da je I. - opt. Branimir Glavaš u razdoblju inkriminiranih događaja poznavao samo II. - opt. Ivicu Krnjaka i III. - opt. Gordanu Getoš-Magdić, što se tijekom jučerašnje glavne rasprave propustilo unijeti u zapisnik.

Nastavljeno je s postavljanjem pitanja I. - opt. Branimiru Glavašu, nakon što je iznio svoju obranu.

Odgovori okrivljenika na pitanja Predsjednika Vijeća

I. - opt. Branimir Glavaš nastavio je detaljnije pojašnjavati svoju ulogu predsjednika Upravnog odbora u „Glasu Slavonije“. Naime, Vlada Republike Hrvatske, a preko Ministarstva informiranja na čijem čelu je bio Branko Salaj, uvela je strogu cenzuru koja se odnosila kako na elektronske tako i na tiskovne medije.

Pojasnio je da je ubojstvo Čedomira Vučkovića kako je rekao na jučerašnjoj glavnoj raspravi, mogao prikriti da je htio s obzirom na funkciju koju je tada obnašao zato što : « kao očevidac tog događaja koji se desio u dvorištu zgrade u kojoj se nalazio i SNO, ja sam u tom momentu bio jedini predstavnik civilne vlasti, pa i član Izvršnog vijeća Općine Osijek». Napomenuo je da je u Hrvatskoj u ratnom razdoblju nestalo oko 1500 osoba i zasigurno su neke od tih osoba ubijene, te su ova djela prikrivena. No, naglasio je da, uzimajući u obzir njegov svjetonazor, prikrivanje ubojstva nije dolazilo u obzir.

Na dan kada je ubijen načelnik PU Osijek Josip Reihl Kir I. - opt. se u prijepodnevnim satima nalazio na radnom mjestu, u SNO-u, dok je poslijepodne proveo u obiteljskoj kući. Za ovaj događaj saznao je slušajući radio Osijek, a tog dana nije obilazio teren, niti je bio na samom mjestu događaja.

Sekretari Sekretarijata za narodnu obranu u, recimo, Slavonskom Brodu, Đakovu, Valpovu, ali i u Vukovaru gdje je funkciju sekretara obnašao Tomislav Merčep, postupali su na identičan način kao i I. - optuženi. Naime, za aktivnosti koje su tada poduzimali Sekretarijati za narodnu obranu na kriznim područjima RH bila je relevantna depeša Ministarstva obrane RH iz lipnja 1991. god., a koja je u obliku zapovijedi upućena svim sekretarima SNO-a. Izuzetak su one općine koje nisu bile lojalne.

Odgovori na pitanja branitelja II. - optuženika, III. - optuženice i V. -optuženika.

Zapovjedništvo operativne zone Osijek u razdoblju inkriminiranih zbivanja bilo je smješteno kat iznad Sekretarijata za narodnu obranu i fizički su njihove prostorije bile potpuno odvojene, tako da djelatnici SNO-a nisu mogli vidjeti osobe koje su dolazile u Zapovjedništvo. Međutim, kako se u Centru za obavješćivanje, a u sklopu atomskog skloništa, nalazila ratna operativna sala, ove su prostorije, s obzirom na tadašnju situaciju, korištene od strane kompletnog Zapovjedništva. Obavještajni odjel Operativne zone Osijek u potpunosti je bio odvojen od prostorija SNO-a. U odnosu na izviđačko-diverzantsku čet (napomena: odnosno kasnije „Samostalnu uskočku satniju“) Operativne zone Osijek nije imao ikakvih ingerencija niti prije, a ni poslije 01.12.1991.g., pa tako nije bio nazočan ni kada su pripadnici ove postrojbe polagali prisegu, a nije bio ni pozvan prisustvovati.

Za zapovijedi Karla Gorinška o osnivanju diverzantske čete nije znao, a nije niti bio obaviješten, jer ova postrojba nije bila pod Zapovjedništvom obrane grada.

O vremenu kada se ukazala potreba za formiranjem diverzantske čete rekao je da je bilo lakše formirati postrojbu, i to na razini brigade, na početku rata, jer je u to vrijeme bilo više građana u Osijeku, no kasnije.

III. - opt. Gordani Getoš-Magdić nikada nije izdao zapovijed za formiranje izviđačko - diverzantske jedinice za posebne namjene, jer takvu vrstu zapovijedi nije mogao izdati, a III. - opt. po takvoj zapovijedi nije mogla niti postupiti.

O inkriminiranim događajima u Osijeku nije imao spoznaja, rješavanje ubojstva bilo je u nadležnosti policije. U gradu se u to vrijeme govorilo o nekoliko ubojstava, a detaljno je o tome informiran putem medija i to tek posljednjih godina. Za ubojstvo Bogdana Počuče, poznatog šahiste, doznao je tijekom neformalnog razgovora koji je vodio s načelnikom centra SUZUP-a.

Također je iz razgovora saznao da je Počuča najvjerojatnije ubijen greškom, a da je meta bio njegov brat Janko, istaknuti politički djelatnik.

Zapažanja monitora

Optuženi B. Glavaš izgleda fizički iscrpljeno, ali je tijekom iznošenja svoje obrane i odgovaranja na pitanja bio vrlo koncentriran.

Tijekom iznošenja obrane optuženom je klimanjem glave, ili čak dopunjavanjem njegovog iskaza, sugerirao branitelj Miljević, zbog čega je reagirala zamjenica ŽDO-a Jasmina Dolmagić. Prilikom postavljanja pitanja od strane zamjenice ŽDO-a, branilac Madulić je ustao i rekao kako je pitanje sugestivno, ali je to učinio na način da je sam optuženome sugerirao odgovor. Predsjednik Vijeća na to nije reagirao, kao ni kada je opt. B. Glavaš suđenje nazvao montiranim političkim procesom, kada je insistirao da pročita dokumente, čak i s oznakom tajnosti - "da bi javnost čula", i kada je izjavio da je "bez kampanje, Bogu hvala, iz pritvora pobjedio na izborima".

Prijedlog za ukidanjem pritvora

Braniteljski tim I. - opt. Branimira Glavaša zatražio je ukidanje pritvora za svog branjenika s obrazloženjem da više ne postoje razlozi za njegovo daljnje zadržavanje u pritvoru. Svoj prijedlog temeljili su na :

- odredbi članka 140. Ustava Republike Hrvatske prema kojoj međunarodni ugovori koji su sklopljeni i potvrđeni u skladu s Ustavom i objavljeni, a koji su na snazi, čine dio unutarnjega pravnog poretka Republike Hrvatske, a po pravnoj su snazi iznad zakona. Njihove se odredbe mogu mijenjati ili ukidati samo uz uvjete i na način koji su u njima utvrđeni, ili suglasno općim pravilima međunarodnog prava;

- odredbi sadržanoj u članku 5. toč. 1c Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda koja određuje uvjete pod kojima se netko može staviti i držati u pritvoru i to ukoliko postoji osnovana sumnja da je taj netko počinio kazneno djelo, da se razumno može vjerovati da je to nužno radi sprječavanja kaznenog djela, i da je to nužno radi sprječavanja bijega optuženika;

- recentnim slučajevima u kaznenim predmetima protiv Ademija i Norca protiv kojih nije određen pritvor, već mjere opreza, a kojima se također sudi za kazneno djelo ratnog zločina iz čl. 120. OKZRH;

- budući da je osnovna svrha određivanja pritvora osiguranje nazočnosti optuženika na glavnoj raspravi, ova svrha je već, u odnosu na I. - opt., ostvarena budući da se on već više od godinu dana nalazi u pritvoru, i da je tijekom izdržavanja pritvora započeo štrajk glađu, i prema medicinskim izvještajima njegovo je zdravlje bitno narušeno, a svoju obranu iznio je iscrpno i dokumentirano;

- odredba članka 102. st. 1. toč. 4. ZKP-a, a temeljem koje je određen pritvor, u suprotnosti je sa spomenutom Konvencijom o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda, a samim tim i sa Ustavom, pa i s odredbom sadržanom u čl. 3. ZKP-a kojom je određena presumpcija nevinosti;

- kazneni postupak koji se vodi protiv I. - opt. je s njegovog aspekta rezultat političkog odnosa.

Branitelj VI. opt. Tihomira Valentića istaknuo je da je njegov branjenik neosnovano optužen i da su jedini dokazi koji ga terete iskaz zaštićenog svjedoka «Drava» i iskazi suoptuženika Mirka Sivića i Zdravka Dragića, a koji su svoje iskaze, pred istražnim sucem, povukli. Stoga je naprijed rečeno nedostatno da se postupanje njegovog branjenika kvalificira kao kazneno djelo iz članka 120. st. 1. ZKP-a i predložio je da se u odnosu na njega ukine pritvor.

Zamjenica ŽDO-a u Zagrebu protivila se ukidanju pritvora I. - opt. i VI. - opt. navodeći da Ustav RH, ali i Konvencija o ljudskim pravima i temeljnim slobodama, samo propisuje osnove za određivanje pritvora, a da je pravo svake zemlje, pa i RH, da u svojim pozitivnim zakonskim propisima utvrdi razloge za određivanje pritvora kako je to i propisano člankom 102. st. 1. toč. 4. ZKP-a koji nisu u suprotnosti sa spomenutom konvencijom, a i stav koji je već ranije zauzeo Vrhovni sud ide tome u prilog. U odnosu na neujednačenu sudsku praksu u pogledu određivanja pritvora optuženima za ratni zločin, istaknula je da su u odnosu na I. - opt. koji je više puta istupao u javnosti i čak za potrebe svoje predizborne kampanje u pritvoru snimio spot, a tako i u odnosu na VI. - opt., ostvareni zakonski uvjeti za egzistiranje izrečene mjere pritvora jer se mjerom opreza ne bi ostvarila svrha zbog koje je pritvor određen.

Odluka Vijeća

Vijeće je u nastavku donijelo rješenje kojim su odbijeni prijedlozi branitelja I. i VI. - optuženog da se protiv I. - optuženog Branimira Glavaša i VI. - optuženog Tihomira Valentića ukine pritvor. Naime, Sud je utvrdio da niti jedan od razloga koji su branitelji naveli ne predstavlja nove okolnosti temeljem kojih bi pritvor valjalo ukinuti. I dalje postoji visoki stupanj osnovane sumnje da su I. i IV. - opt. počinili kazneno djelo koje im se optužnim aktom stavlja na teret, a po načinu na koji je djelo realizirano ostvarene su i posebno teške okolnosti koje opravdavaju određivanja mjere pritvora iz čl. 102. st.1. t. 4. ZKP-a. Vrhovni sud je kao neosnovane odbio žalbe branitelja na ranija rješenja o produljenju pritvora, a u kojima su se pozivali na odredbe Konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda, Ustava RH, kao i svrhe pritvora i njegove zamjene nekom od mjera opreza. Sud je također utvrdio da pozivanje na recentne slučajeve određenih kaznenih predmeta ne može predstavljati argument koji bi utjecao na drugačiju odluku Suda u pogledu ukidanja pritvora.

Iznošenje obrane II. - opt. Ivice Krnjaka

II. - opt. je iskazivao istovjetno kao u zapisniku od 3. travnja 2007. god.

O uključenju u obranu RH

U obranu RH uključio se još u srpnju 1991. god. došavši iz Beča. Najprije se javio predsjedniku Regionalnog kriznog stožera Vladimiru Šeksu, a njega je poznavao još od 1971. i vremena Hrvatskog proljeća, ali i iz studentskih događanja 1968. god. kada je osuđen na zatvorsku kaznu u trajanju od 12 godina dok je njegov brat Antun osuđen na zatvorsku kaznu od dvije (2) godine. Branitelj njegovog brata bio je upravo g. Šeks. Isto tako stupio je u kontakt s Franjom Peićem, tadašnjim zapovjednikom Zbornog područja, a on ga je ubrzo imenovao načelnikom Obavještajne službe, budući da je kao bivši časnik JNA bio instruktor pripadnicima specijalnih jedinica i obučen kao diverzant.

U vrijeme inkriminiranih događaja II. - opt. je od grupa ubačenih u neprijateljsku pozadinu, a koje su bile pod izravnim zapovjedništvom Karla Gorinšeka, prikupljao informacije. Tijekom studenog 1991. god. bavio se okupljanjem dragovoljaca za obranu Vukovara, skupa sa Krešom Paraćem. Sa okupljenim dragovoljcima je otišao u Vinkovce gdje su boravili pet ili šest dana i o čemu postoje zapovijedi izdane od zapovjedništva 107. brigade HV.

O Samostalnoj uskočkoj satniji ili SUS-u

U to vrijeme su, inače, po svim brigadama formirane diverzantske postrojbe i to najprije po zapovijedi Franje Peića, a potom i po zapovijedi generala Karla Gorinšeka od 1. prosinca 1991.

god. Upravo na temelju ove zapovijedi II. - opt. je postavljen za zapovjednika elitne diverzantske postrojbe.

Naveo je da su postojale dvije izviđačko - diverzantske postrojbe koje su djelovale u neprijateljskoj pozadini, a njima su zapovijedali Vlado Frketić i Matija Horvat.

Ovaj dokument, tj. zapovijed gen. Gorinška, je zapravo od krucijalnog značenja, jer predstavlja dokaz da u to vrijeme nije postojao SUS. Ranije spomenuta diverzantskapostrojba promijenila je naziv 19. siječnja 1992. god. kada su svi njeni pripadnici položili prisegu i od tada ova postrojba službeno nosi naziv Samostalna uskočka satnija., odnosno postrojba je ovim danom stvarno i pravno ustrojena. Od izdavanja zapovijedi za formiranje ove postrojbe pa do polaganja prisega radio je isključivo na dovođenju ljudstva u postrojbu, traženju lokacije za smještaj pripadnika postrojbe, na prikupljanju oružja, obuci pripadnika postrojbe za rad s minsko-eksplozivnim sredstvima. Sama obuka je trajala mjesec dana.

Samostalna uskočka satnije imala je tri voda i njezino zapovjedništvo je bilo locirano u Školskoj ulici broj 1, a brojala je 503 vojnika. Podaci o svim pripadnicima SUS-a pohranjeni su u Ministarstvu obrane RH. II. - opt. je decidirano ustvrdio da VII. - opt. Zdravko Dragić i IV. - opt. Mirko Sivić nikada nisu bili pripadnici SUS-a. VI. - opt. Tihomir Valentić bio je pripadnik SUS-a. III. - opt. Gordanu Getoš-Magdić poznao je jer je ona u to vrijeme radila u SIS-u kao veza između SIS-a i II. - opt. kao zapovjednika Samostalne uskočke satnije. Zadaća III. - opt. bila je da II. - opt. izvještava o nedopuštenim radnjama pripadnika SUS-a.

Stjepana Bekavca nije poznao, ali je dopustio mogućnost da je ova osoba bila pripadnik SUS-a, budući da nije mogao upoznati svu pet stotina i trojicu pripadnika satnije.

Samostalna uskočka satnije nije djelovala na području Osijeka, već u neprijateljskoj pozadini. Pripadnici SUS-a su pod zapovjedništvom II. - opt. izvršili čak 15 prodora u neprijateljsku pozadinu. Postrojba je djelovala na ratištima diljem Hrvatske, ali i susjedne BiH. Sve akcije poduzimane su na temelju usmenih zapovijedi u četiri oka. Četvrti vod, a koji je, navodno, bio smješten u Keršovanijevoj ulici u Osijeku, nije postojao i to su potvrdila 923 svjedoka.

U zapovjedništvu SUS-a radilo je desetak osoba i to: pok. Slavko Frangeš, Ivan Vučak, Branimir Peterne, Mijo Krešo Lovrić, Tomo Burić, Tomić, Krešimir Barač, Ivan Šomodi, Željko Amšlinger. Elizabeta Frangeš je bila tajnica, kao i Ljiljana Blažević.

Željka Amšlingera isključio je iz SUS-a, jer je primijetio da iz prostorija, od kojih je samo Amšlinger imao ključ, nestaje oružja i streljiva.

Jedan vod SUS-a je između Božića i Nove godine 1991. smješten u Dubrovačku ulicu, a prije toga u istoj kući boravili su pripadnici raznih postrojbi HV.

I. - opt. je pripadnicima SUS-a izdavao naredbe preko zapovjednika vodova, a ova postrojba nije bila u vojnoj zapovjednoj hijerarhiji.

O I. - opt. Branimiru Glavašu

U vrijeme inkriminiranih zbivanja s I. - opt. gotovo da nije kontaktirao. Susreli su se u nekoliko navrata, a jedan od razloga je bilo streljivo koje je dano SNO-u. Ovo streljivo je inače proizvodila postrojba II. - opt. Ustvrdio je da I. - opt., obzirom na funkciju koju je obavljao, nije mogao izdati zapovijed o formiranju bilo kakve vojne postrojbe.

O Borislavu Mamuli

S Borislavom Mamulom je osobno obavio razgovor, a na poziv zapovjednika I bojne 106. brigade koji ga je informirao da se radi o četniku. Razgovor s Borislavom Mamulom trajao je oko sat vremena, a kada je II. - opt. utvrdio da g. Mamula nije četnik svojim vlastitim vozilom vratio ga je kući. Ovom razgovoru je bilo nazočno i cijelo Zapovjedništvo 106. brigade. Dakle, Borislav Mamula nije bio doveden u podrumske prostorije kuće u Dubrovačkoj ulici.

O tehničkim karakteristikama puške marke „MGV“

Prema optužnom aktu VII. - opt. Zdravko Dragić za izvršenje kaznenog djela koristio je pušku navedene marke, no tehničke karakteristike ove puške su takve da ona ne može pucati pojedinačno, već samo rafalno, i to dokazuje da VI. - opt. nije mogao počinuti kazneno djelo, jer taktičko - tehničke karakteristike oružja to isključuju.

06. prosinca 2007. godine - nastavak dokaznog postupka

Izveštava: Jelena Đokić Jović, Documenta

Suđenje prate Vlatka Jančić, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava - Osijek, Tanja Šijan, Hrvatski helsinški odbor, Jelena Đokić Jović, Documenta, Darko Balać, Fond za humanitarno pravo, Beograd, predstavnici misije OESS-a u Hrvatskoj.

Na samom početku glavne rasprave branitelj I.-opt., odvjetnik Ante Madunić ustvrdio je da je njegovom branjeniku uskraćeno pravo na odijevanje, jer mu je onemogućeno da u sudnicu pristupi sa šalom. I. - opt. Branimir Glavaš potom se povišenim tonom obratio predsjedniku Vijeća zahtijevajući da mu se omogući nošenje šala (radi se o plavom šalu sa slavonskim motivima), modnog detalja koji je neraskidivi dio njegovog imidža, jer će u protivnom otkazati punomoć svojim odvjetnicima. Također je istaknuo da, po njegovom mišljenju, Sud nije samostalan već da radi po uputstvima jer da je slična situacija bila i u ponedjeljak kada mu Predsjednik Vijeća prvo nije dozvolio da nosi jaknu koja je dio slavonske nošnje.

Odluke

Predsjednik Vijeća dopustio je I. - opt. da tijekom glavne rasprave nosi šal.

Vijeće je donijelo rješenje kojim se I. - opt. opominje da se ubuduće pristojno i primjereno obraća Sudu i da će svako slično postupanje kojim neosnovano sumnja u nepristranost Suda biti sankcionirano sukladno odredbama Zakona o kaznenom postupku.

Zapažanja monitora

Nakon kratkog prekida rasprave Vijeće je opomenulo opt. B. Glavaša zbog uvrede Suda i dozvolilo mu je da nosi šal. Začuđuje što Vijeće zabranjuje optuženom nošenje odjeće koja nije neprimerena, a onda se stavlja u situaciju da popušta pred pretnjama optuženoga čime narušava svoj autoritet.

Iznošenje obrane II. - opt. Ivica Krnjaka

Optuženiku su, nakon što je na prethodnoj glavnoj raspravi u slobodnom izlaganju iznio svoju obranu, postavljena pitanja.

Odgovori na pitanja branitelja

Radeći kao referent u obavještajnom odjelu Operativne zone Slavonije i Baranje u studenom 1991. god. klasificirao je po važnosti sve prikupljene informacije i izvještaje s terena i slao ih u zapovjedništvo Zbornog područja svakodnevno, a u Glavni stožer MORH-a jednom, ili dva puta, mjesečno. U to vrijeme prvi nadređeni bio mu je zapovjednik Operativne zone Karlo Gorinšek dok je brigadir Marko Pecotić u Glavnom stožeru MORH-a bio njegov drugi nadređeni. I. - opt. Branimir Glavaš nije mu mogao izdavati zapovijedi, to su mogli samo njegovi, već spomenuti, nadređeni. Informacije i izvještaje dobivao je od ljudi ubačenih u neprijateljsku pozadinu, ali i od

zapovjednika brigada, a na temelju dobivenih podataka pravljeni su planovi za ubacivanje određenih grupa u neprijateljsku pozadinu, kao i za korigiranje načina djelovanja Hrvatske vojske.

U vezi dokumenta od 14. studenoga 1991. kojega mu je branitelj predočio, a koji sadrži ovlaštenje Karla Gorinška, zapovjednika Operativne zone Osijek, na temelju kojega može okupljati dragovoljce za obranu Vukovara, istaknuo je da mu je za obavljanje ove zadaće bilo potrebno šest do deset dana, dok se narednih pet - šest dana zadržao u Vinkovcima.

II. - opt. je predao u spis dokument pod naslovom Ovlaštenje od 21. studenog 1991. god. kao i presliku dokumentacije 107. brigade HV. Ovi dokumenti su dati na uvid zamjenici ŽDO-a u Zagrebu, a koja je, s obzirom da dokumenti nose oznaku „strogo povjerljivo“, dok su neki i šifrirani, predložila da Sud s njih zatraži skidanje oznake tajnosti.

Obavještajni odjel u kojem je radio nalazio se u istoj zgradi u kojoj je bio smješten i SNO, ali na prvom katu, i bio je fizički odvojen od prostorija Sekretarijata za narodnu obranu. Obavještajni odjel napustio je 01. prosinca 1991. god., nakon što je ovlašten da okupi dragovoljce za obranu Vukovara, i tada je smješten u prostorije koje su se nalazile u Školskoj ulici broj 1, a gdje je trebalo biti smješteno buduće sjedište SUS-a, postrojbe koja je tada bila u formiranju. I. - opt. nikada nije dolazio u prostorije obavještajnog odjela i u prostorije zapovjedništva SUS-a.

Okrivljenik je rekao da su navodi u svim točkama optužnice netočni te da je u tom razdoblju djelovao na crti bojišnice i u neprijateljskoj pozadini.

Zapažanja monitora

Branitelj II. – optuženoga, odvjetnik Petar Šale, je svom branjeniku postavljao pitanja u smislu zakonske odredbe sadržane u članku 320. st. 3. ZKP-a, a koja propisuje da će optuženik biti ispitivan o tome kakav stav zauzima prema svakoj točki optužbe. Na upozorenje predsjednika Vijeća da na taj način ne može postavljati pitanja svom branjeniku, branitelj II. - opt. je izjavio da bi u tom slučaju pravo II.- opt. na obranu bilo povrijeđeno, nakon čega mu je Predsjednik Vijeća dopustio da ispitivanje nastavi u tom smjeru.

Odredba spomenutog članka propisuje da se optuženik o svakoj točki optužbe izjašnjava nakon čitanja optužnice. Čitanjem optužnice inače počinje glavna rasprava, i nakon što od strane predsjednika Vijeća optuženik bude upitan da li je razumio optužbu, i nakon što ga predsjednik Vijeća upozori u smislu odredbi čl. 4. i čl. 5. ZKP-a II opt. je bilo dopušteno da iznese svoj stav prema predmetu optužbe. Izjava da se ne osjeća krivim niti po jednoj točki optužnice predstavlja polazno sredstvo njegove obrane. Naime, očitovanje o optužbi II opt. je iznio 15. listopada na glavnoj raspravi, isto je ponovio i na glavnoj raspravi 05. studenog 2007. g. a koja je zbog izmjene sastava Vijeća počela ispočetka. Stoga njegovo pravo na obranu ni na koji način ne bi bilo povrijeđeno i da je Predsjednik Vijeća ustrajao u svojoj namjeri da ne dopusti postavljanje pitanja o stavu okrivljenog u pogledu krivnje u odnosu na svaku točku optužnice.

Odgovori na pitanja ŽDO-a

SIS je osnovan u listopadu 1991. god. Između Vojno - obavještajne službe kojoj je II.- opt. pristupio u srpnju 1991. god. i SIS-a nije bilo bitne razlike. I jedna i druga služba imale su isti djelokrug rada, s tom razlikom što su djelatnici SIS-a imali ovlasti lišavanja slobode.

Ispitivanje Branislava Mamule bilo je usmjereno isključivo na njegovo djelovanje. Nije raspolagao informacijama da li je, i koliko dugo, Mamula bio lišen slobode. Nitko drugi iz obavještajnog odjela, osim II.- opt., nije ispitivao Mamulu. Od tada je ispitivanja provodio samo u slučaju uhićenja neprijateljskih vojnika na neprijateljskom teritoriju.

Od tadašnjeg predsjednika Okružnog suda u Osijeku Petra Kljaića dobiveno je odobrenje za korištenje prostorija u Dubrovačkoj ulici za smještaj pripadnika i zapovjedništva SUS-a, jer je Petar Kljaić bio na čelu civilne institucije, određene od strane Uprave Grada, u čijoj nadležnosti je bilo dodjeljivanje napuštenih kuća i stanova.

Za primanje Gordane Getoš-Magdić u SUS postojala su dva razloga. Ona je, naime, bila istaknuta predstavница mladeži HDZ-a i kao takva bila je politički motivirana za uspostavu hrvatske države, a u to vrijeme njen otac je bio visoko pozicionirani djelatnik SIS-a. No, konačna odluka o tome tko će biti pripadnik SUS-a bila je na Mirku Grošelju, tadašnjem načelniku SIS-a.

Iz obavještajnog odjela u SUS nije prešao zbog nekog eventualnog sukoba, već je to nalagala potreba osnivanja ovakve postrojbe. Za njegovog nasljednika u obavještajnoj službi postavljen je Stjepan Antalašić, njegov daljnji rođak. Skupa s njim su iz obavještajnog odjela u SUS prešli i Ivan Vučak, Mehrudin Šehović, Željko Amšlinger koji se bavio nabavkom sredstava neophodnih za funkcioniranje službe i jedna ženska osoba čijeg se imena ne sjeća.

V.- opt. Dinu Kontića ne poznaje kao pripadnika SUS-a.

Nakon pretrage koja je izvršena u stanu II opt. oduzet mu je, između ostalog, i zapisnik o ispitivanju I opt. Branimira Glavaša, a koji je skinuo s interneta.

Tom prilikom mu je u automobilu pronađen popis koji je sadržavao imena preko 400 osoba, a riječ je o članovima Udruge dragovoljaca SUS-a Slavonije, Baranje i Posavine, te je pojasnio da se radi o formalnom nazivu popisa. Ovu udругu sačinjavaju dragovoljci svih postrojbi s navedenog područja, a ne samo nekadašnji pripadnici SUS-a. Također je naveo da mu je od strane istražnog suca predložen falsificirani popis s naknadno dopisanim osobama, a to je zaključio budući da pored imena ovih naknadno dopisanih osoba nije bilo matičnog broja i podataka koji se odnose na to kada je član Udruge ušao, odnosno izašao iz HV. Utvrdio je da je dopisano ime suoptuženika Dine Kontića, te još nekih osoba kojih se sada više ne sjeća. Inače je izvornik popisa svih pripadnika SUS-a pohranjen u personalnoj upravi Zbornog područja i u 5. djelatnoj brigadi koja je pravni sljednik SUS-a.

Optuženi Ivica Krnjak zna da je VI.- opt. Tihomir Valentić u SUS došao u veljači ili ožujku 1992. god., no nije znao u koji vod je bio smješten, niti kako je došao u ovu postrojbu.

Zamjenica ŽDO u Zagrebu predložila je da se u svrhu provjere navoda obrane II.- opt. iz PU osječko-baranjske pribavi spomenuti popis osoba, kao i zapisnik o ispitivanju I opt. Branimira Glavaša, ali i svi ostali predmeti koji su u Zapisniku o oduzimanju stvari od II.- opt. navedeni od točke 2. do točke 9.

Branitelji II.- opt. protivili su se ovom dokaznom prijedlogu, no II.- opt. je izjavio da je zapisnik osobno potpisao, kao i sve potvrde o privremenom oduzimanju predmeta, te da na način pretrage i rad policijskih djelatnika nije imao nikakvih primjedbi.

Odgovori na pitanja branitelja VI.- opt.

III.- opt. Gordana Getoš-Magdić hijerarhijski je bila u nadležnosti SIS-a.

Nije mu bilo poznato je li Rajko Opačić prije Božića 1991. god. bio s nekim drugim postrojbama u Dubrovačkoj ulici, no on je puno kasnije od inkriminiranog vremena pristupio SUS-u.

I.- opt. je naveo da je sporni zapisnik o njegovom ispitivanju u fazi istrage, a koju je vodio istražni sudac Županijskog suda u Zagrebu Zdenko Posavec, još u lipnju-srpnju 2006. god. stavio na Internet, jer tada postupak još uvijek nije bio tajan. Izrazio je bojazan da bi policijski djelatnici umjesto zapisnika s interneta mogli podmetnuti originalni zapisnik o njegovom ispitivanju.

Prijedlog za ukidanje pritvora

Branitelji II.- opt. zatražili su ukidanje pritvora za svog branjenika, budući da je odredba članka 102. st. 1. toč. 4. ZKP-a, a u kojoj je riječ o obligatornom pritvoru, u suprotnosti s Ustavom Republike Hrvatske, Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda koja određuje uvjete pod kojim se netko može staviti i držati u pritvoru i to: ukoliko postoji osnovana sumnja da je netko počinio kazneno djelo, ukoliko se razumno može vjerovati da je to nužno radi sprječavanja kaznenog djela, i da je to nužno radi sprječavanja bijega optuženika. Navode i da je

pritvor suprotan s odredbom članka 101. ZKP-a u kojoj je određeno da će se pritvor odrediti samo ako se njegova svrha ne može postići nekom drugom mjerom.

Zamjenica ŽDO u Zagrebu protivila se navedenom prijedlogu jer i dalje egzistiraju uvjeti koji čine pritvor neophodnim i da odredba članka 102. st. 1. toč. 4. ZKP-a nije u suprotnosti sa spomenutom konvencijom, a i stav koji je već ranije zauzeo Vrhovni sud ide tome u prilog.

07. prosinca 2007. godine - nastavak dokaznog postupka

Izvjestava: Jelena Đokić Jović, Documenta

Suđenje prate Vlatka Jančić, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, Tanja Šijan, Hrvatski helsinški odbor, Jelena Đokić Jović, Documenta, Darko Balać, Fond za humanitarno pravo Beograd, Maja Karaman, Građanski odbor za ljudska prava, Romana Maćešić i Monika Čavlović, predstavnice misije OEES-a u Hrvatskoj.

Odluke Vijeća

Vijeće je donijelo rješenje kojim je usvojen prijedlog zamjenice ŽDO u Zagrebu. Nakon što se utvrdi da li se u PU osječko-baranjskoj nalaze predmeti oduzeti od II.- opt. prilikom pretrage stana i automobila, a koji su u potvrdi od 19. 10. 2006. o privremenom oduzimanju predmeta taksativno navedeni, zatražit će se da se isti dostave ovom Sudu.

Vijeće je odbilo prijedlog branitelja II.- opt. Domagoja Rešetara da se protiv njegovog branjenika ukine pritvor. Naime, razlozi koje je branitelj naveo i obrazložio, pozivajući se na Konvenciju o ljudskim pravima i temeljnim slobodama, Ustav RH, ali i na odredbu sadržanu u članku 101. st. 1. ZKP-a, a koja se temelji na polazištu da je pritvor iznimna mjera koju valja primijeniti samo ako se ista svrha ne može ostvariti drugom mjerom koja znači manji zahvat u prava okrivljenika, prema mišljenju Suda ne predstavljaju nove okolnosti koje bi dovele u pitanje opstojnost mjere pritvora. Vijeća je smatralo da i dalje egzistiraju razlozi iz odredbe čl. 102. st. 1. toč. 4. ZKP-a temeljem koje je II.- opt., prema zadnjem rješenju, produljen pritvor. Ovakvu odluku Vijeće je donijelo imajući u vidu i ranije odluke, kako izvanraspravnog Vijeća ovog Suda, a u svezi produljenja pritvora, tako i rješenja o kojima je Vrhovni sud odlučivao po žalbama.

Iznošenje obrane III. - opt. Gordane Getoš-Magdić

O poslovima koje je obavljala u inkriminiranom razdoblju

III. - opt. je izjavila da su sve inkriminacije i činjenični navodi iz optužnice netočni, a ovo stoga što u inkriminiranom razdoblju nije obnašala nikakvu zapovjednu dužnost, pa tako ni dužnost zapovjednice diverzantsko-izviđačkog voda.

U periodu od 1989. god. pa sve do 30. rujna 1991. god. obavljala je najprije volonterski, a potom i honorarno, poslove tajnice u HDZ-a u Osijeku. U ljeto 1991. god. na poziv Ksenije Zbožil prešla je raditi u Centar za pomoć izbjeglicama, a koji je 30. rujna 1991. god. smješten u prostorije u prizemlju zgrade Županije, dakle u istoj zgradi gdje su se nalazile i prostorije Sekretarijata za narodnu obranu. U zgradu Županije dolazila je i prije 30. rujna jer je njen suprug Ivica Magdić tada bio pripadnik Zaštitne čete.

U Centru za pomoć izbjeglicama obavljala je administrativne poslove u okviru kojih je vodila evidenciju o izbjeglicama i stradalnicima u ratu, ali je i prala suđe i kuhala kavu.

O I. - opt. Branimiru Glavašu

Izjavila je da nikada nije bila tajnica I - opt., a isto tako nikada nije bila zapovjednica niti jedne postrojbe. I - opt. je poznavala iz viđenja i često su se susretali u dvorištu zgrade Županije, no nikada s njim nije uspostavila bliski odnos i nisu privatno komunicirali, već su samo razmjenjivali kurtoazne pozdrave. Dopustila je mogućnost da je odlazila u prostorije Sekretarijata za narodnu obranu, no nikada u prostoriju gdje je bio smješten ured I - opt, već samo u ured koji je pripadao tajnici I - opt., Gordani Matoković, a kako bi joj pomagala u kuhanju kave i u drugim poslovima.

I - opt. joj nikada nije izdao niti jednu zapovijed u svezi formiranja vojne postrojbe, jer je u to vrijeme imala tek 22 godine i nije imala vojno predznanje.

O ostalim suoptuženicima

II - opt. Ivicu Krnjaka upoznala je u dvorištu zgrade Županije, negdje u studenom ili prosincu 1991. god., a kada ga joj je otac Andrija predstavio. To je ujedno bio i njihov jedini neposredni kontakt.

Tihomir Valentić je bratić njenog supruga. O vojnom angažmanu Tihomira Valentića u HV saznala je od supruga, no nije znala kojoj jedinici pripada i što je zaista radio.

Ostale suoptuženike osobno ne poznaje, ali je dopustila mogućnost da je neke od njih možda susrela u okviru posla koji je obavljala u Centru za izbjeglice.

O Radoslavu Ratkoviću

Ustvrdila je da nikada nikome nije naredila da ode u Osječku bolnicu i da tamo usmrti Radoslava Ratkovića koga nije poznavala. O slučaju Radoslava Ratkovića čula je iz medija.

I pred policijskim djelatnicima, a u svrhu obavljanja obavijesnog razgovora, isto je ustvrdila. U PU osječko-baranjskoj prema njoj su tijekom ispitivanja bile primijenjene vrlo okrutne, brutalne i monstruoze metode koje su bile usmjerene na vrijeđanje njenog dostojanstva. Upravo zato istaknula je prijedlog da se u nastavku glavne rasprave isključi javnost.

Zamjenica ŽDO u Zagrebu usprotivila se prijedlogu III - opt. za isključenje javnosti.

Odluka Vijeća

Vijeće je, nalazeći zakonsko uporište u članku 293. ZKP-a, in concreto u točki 4., a kojom se propisuje da će se po službenoj dužnosti, ili na prijedlog stranaka, ali uvijek nakon njihovog ispitivanja, isključiti javnost za cijelu glavnu raspravu, ili njezin dio, ako je to potrebno radi zaštite osobnog i obiteljskog života okrivljenika, oštećenika ili drugog sudionika u postupku, donijelo rješenje kojim je s glavne rasprave isključena javnost.

Vijeće je također, imajući u vidu odredbu članka 294. st. 2. ZKP-a dopustilo da glavnu raspravu prate sljedeći javni radnici i predstavnici organizacija za ljudska prava koje prate suđenje: Slobodan Lang, HVIDRA, Monika Čavlović i Romana Maćešić, OESS Zagreb, Tatjana Šijan, HHO, Vlatka Jančić, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, Jelena Đokić Jović, Documenta, Darko Balać, Fond za humanitarno pravo iz Beograda, Maja Karaman, Građanski odbor za ljudska prava iz Zagreba.

Upozoreni su da sve što bude rečeno predstavlja tajnu te se ne može objaviti u ovom izvještaju.

14. prosinca 2007. godine - nastavak dokaznog postupka

Izveštava: Jelena Đokić Jović, Documenta

Suđenje prate Vesna Teršelič i Jelena Đokić Jović, Documenta, Darko Balać, Fond za humanitarno pravo Beograd, Romana Maćešić i Dagmara Marti Pilazsek, predstavnice misije OEES-a u Hrvatskoj.

Predsjednik Vijeća konstatirao je ispunjenost svih zakonskih pretpostavki za nastavak glavne rasprave, a potom je sudionike procesa upoznao sa sadržajem medicinskih izvješća Zatvorske bolnice u Zagrebu od 10. i 12. prosinca 2007. god. koji se odnose na zdravstveno stanje I - opt. Branimira Glavaša. Da je isti aktualno procesno sposoban sudjelovati na glavnoj raspravi bilo je vidljivo iz nalaza i mišljenja sudskih vještaka medicinske struke, prof. dr. Vladimira Gašparovića i dr. Vere Folnegović Šmalc, od 13. prosinca 2007. god., a koja su također pročitana.

Odluka Vijeća o isključenju javnosti

Vijeće je temeljem članka 293. točka 4. ZKP-a donijelo rješenja da se i nadalje za vrijeme ispitivanja - III opt. Gordane Getoš-Magdić isključi javnost, s tim da je javnim djelatnicima i to Romani Maćešić i Dagmari Marti Pilazsek iz OEES-a, Vesni Teršelič i Jeleni Đokić Jović iz Documente, Ruži Čavar iz Hrvatskog pokreta za život i obitelj, Darku Balaću iz Fonda za humanitarno pravo iz Beograda i Slobodanu Langu iz HVIDR-e, bilo dozvoljeno praćenje glavne rasprave, a sukladno odredbi članka 294. st. 2. ZKP-a.

Upozoreni su da sve što bude rečeno predstavlja tajnu te se ne može objaviti u ovom izvještaju.

Nastavak glavne rasprave uz prisutnost javnosti

Predsjednik Vijeća je nastavak glavne rasprave, te nastavak ispitivanja III opt., proglasio javnim.

Odluka Vijeća

Vijeće je rješenjem **odbilo** prijedlog **branitelja V. - opt. Dine Kontića, odv. Radana Kovača**, io je da se, sukladno odredbi članka 313. st. 2. ZKP-a., u buduće tijekom glavne rasprave snima tehničkim uređajem uz obrazloženje da se već vrši snimanje glavne rasprave od strane televizijskih medija.

Predsjednik Vijeća pročitao je zapisnik PU osječko-baranjske br. 511-07-22-KU-756/06 o ispitivanju osumnjičene Gordane Getoš-Magdić od 20. listopada 2006. g., a čije dijelove donosimo:

-III.- opt. je do 2002. g. bila zaposlena u Zapovjedništvu zbornog područja u Osijeku, a iste godine umirovljena je u činu narednika. Tijekom 1989. god. volonterski je obavljala posao tajnice u HDZ-u u Osijeku, a odakle je skupa sa kolegicom Durić Marelom premještena u Županijsku ulicu u podrumске prostorije Centra za obavješćivanje. Dolaskom u prostorije Centra za obavješćivanje počela je obavljati poslove tajnice u uredu Branimira Glavaša. Na radno mjesto tajnice došla je upravo na poziv I opt. Branimira Glavaša, a koji je nakon dolaska na dužnost sekretara SNO-a preuzeo kompletno rukovođenje Sekretarijatom.

- Tijekom 1991. g., negdje u srpnju ili kolovozu, Branimir Glavaš ju je pozvao u svoj ured te joj rekao da je u tijeku formiranje jedinice za posebne namjene pod zapovjedništvom Ivica Krnjaka, s ciljem upadanja u neprijateljsku pozadinu, a da bi ona, kao osoba u koju je Branimir Glavaš imao veliko povjerenje, trebala pomoći u odabiru i provjeri osoba, budućih pripadnika ove postrojbe. U postrojbu su, inače, ušli ljudi koje su osobno doveli Branimir Glavaš i Ivica Krnjak, no napomenula je, Branimir Glavaš bio je nadređen Ivici Krnjaku, pa je konačnu odluku o pripadnicima i ustroju postrojbe donosio upravo Glavaš, iako je Ivica Krnjak imao zavidnu vojnu naobrazbu. Postrojba za posebne namjene 27. travnja 1992. god. preimenovana je u Samostalnu uskočku satniju. Na temelju dobivene zadaće u novoformljenu postrojbu uvela je, sada pokojnog, Stjepana Bekavca zvanog „Bušo“, Dinu Kontića, Zdravka Dragića, Tihomira Valentića, te osobu čijeg imena se ne sjeća, a koja je po zanimanju bila mesar i u to vrijeme prognanik s područja Baranje. Nakon što je formirana postrojba je brojila oko šezdesetak ljudi i

bila je ustrojena po vodovima, a svaki vod je brojao oko 10 osoba. Zapovjedništvo ove postrojbe bilo je locirano u zgradi Zapovjedništva obrane grada u Županijskoj ulici.

- Zapovijedi koje je prenosila na niže razine postrojbe dobivala je osobno od Branimira Glavaša i Ivica Krnjaka, usmeno ili pisano, na papiriću. Bila je pozivana u Sekretarijat za narodnu obranu gdje bi zapovijedi preuzimala osobno od Glavaša ili Krnjaka, a ponekad se znalo dogoditi da joj pisane zapovijedi Glavaš ili Krnjak ostave u svojim uredima. I pisane i usmene zapovijedi sadržavale su ime i prezime osobe koju se trebalo privesti i ispitati, podatke o tome da li se radi o osobi koja je u kontaktu s neprijateljem, ili djeluje kao pripadnik „pete kolone“ u samom gradu, da li osoba ima srodnike u neprijateljskim redovima itd. Na jednoj od pisanih zapovijedi bilo je i ime Branka Lovrića.

- Branko Lovrić bio je doveden u kuću koja se nalazila u Dubrovačkoj ulici, a o čemu je Gordana Getoš-Magdić odmah izvijestila Branimira Glavaša. Da je isti ubijen i bačen u Dravu saznala je ubrzo.

- Nakon neuspjele likvidacije Radoslava Ratkovića, a koju su izveli pripadnici postrojbe za posebne namjene, Branimir Glavaš pozvao ju je u svoj ured te joj je rekao da je angažirala nesposobne ljude, istovremeno joj pokazujući pismo koje je Radoslav Ratković napisao iz bolnice u Osijeku, a nakon što se izvukao iz Drave, te joj rekao da riješi nastali problem, ovdje pritom misleći na usmrćenje Radoslava Ratkovića. S tim ciljem, a iz straha od Glavaša, šalje jednog od pripadnika postrojbe u osječku Opću bolnicu koji ne uspijeva izvršiti izdanu zapovijed, odnosno ne uspijeva likvidirati Radoslava Ratkovića. To je bio prvi i posljednji put da je III opt. Gordana Getoš-Magdić osobno prenijela i izdala zapovijed da se određena osoba usmrti.

III. - opt. Gordana Getoš-Magdić je u svezi pročitanoz zapisnika izjavila da ni jedna riječ u zapisniku ne predstavlja njen iskaz, a da je svoju obranu dala pred istražnim sucem dana 28. prosinca 2006. god.

Iz zapisnika od 21. i 22. listopada 2006. g., a koji su također pročitani, proizlazi da III opt. Gordana Getoš-Magdić nije povukla iskaz dan u zapisniku od 20. listopada 2006. god., a čiji se dijelovi nalaze u gornjem dijelu tekstu.

Iznošenje obrane III. - opt. Gordane Getoš-Magdić Optuženoj su, nakon što je u slobodnom izlaganju iznijela svoju obranu, postavljana pitanja.

Odgovori na pitanja branitelja

30. rujna 1991. god. raspoređena je u Operativnu zonu Osijek, u prostorije koje su bile smještene u zgradi Županije, ali je nastavila obavljati administrativne poslove u okviru Centra za pomoć izbjeglicama.

Pripadnicom Samostalne uskočke satnije postala je koncem veljače ili ožujka 1992. god., no na svečanosti prilikom polaganja prisege nije bila nazočna. U postrojbi je po nalogu Mirka Grošelja, načelnika SIS-a Operativne zone Osijek, obavljala poslove u okviru djelatnosti Sigurnosno-informativne službe.

Odgovori na pitanja ŽDO-a

Na odvj. Radoslava Arambašića požalila se istražnom sucu, no to nije zapisnički konstatirano, a o tome je obaviješten i odvj. Kovač, njen tadašnji branitelj po službenoj dužnosti.

Kseniju Zbožil, a na čiji poziv je počela raditi u Centru za pomoć izbjeglicama, poznavala je prije dolaska u Centar samo iz viđenja. Marela Đurić, Sanja Ferić i pok. Slavica Kasapović bile su kolegice s kojima je radila u Centru za pomoć izbjeglicama.

U Centru za pomoć izbjeglicama radila je na poslovima evidentiranja prognanika. Prve izbjeglice u Osijek počele su pristizati u svibnju 1991. god. i to najprije iz Dalja. Ne sjeća se kada su pali Erdut, Aljmaš, niti tko je osnovao Centar za pomoć izbjeglicama. Nije znala kada su u Osijek

počele pristizati izbjeglice iz Tenja, niti iz koliko vodova se sastojala Samostalna uskočka satnija, i tko su bili zapovjednici istih.

Nakon polusatne pauze glavna rasprava je nastavljena.

Zahtjev branitelja za otklon Predsjednika i članova Vijeća

Branitelj III.-opt., odv. Antun Babić, zatražio je temeljem članka 36. st. 2. ZKP-a da predsjednik Vijeća i članovi Sudskog vijeća budu otklonjeni od obavljanja sudske dužnosti zbog postojanja okolnosti koje izazivaju sumnju u njihovu nepristranost.

Prigovor branitelja na čitanje Zapisnika o ispitivanju

Branitelj III. -opt. je smatrao da Zapisnik o ispitivanju osumnjičene Gordane Getoš-Magdić, od 20. listopada 2006. god., nije smio biti pročitani u ovoj fazi postupka, s obzirom na raniju odluku Suda da će se o zakonitosti Zapisnika o ispitivanju osumnjičene, i njegovom eventualnom izdvajanju iz spisa, odlučivati naknadno, a kada s tim u svezi budu ispitani svi predloženi svjedoci.

Branitelj IV.-opt., odv. Selim Šabanović, pridružio se zahtjevu kolege i dodao da spomenuti zapisnik nije mogao biti korišten prije nego što se donese odluku o njegovom eventualnom izdvajanju iz spisa, tim prije što je branitelj III opt., odvjetnik Radoslav Arambašić, u vremenskom intervalu od 19. lipnja 2006. god. do 24. siječnja 2007. god. zastupao i okrivljenog Freda Marguša zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120., st.1., OKZRH.

Zamjenica ŽDO u Zagrebu istaknula je da je bilo potrebno pročitati spomenuti zapisnik, a i iz zakonske odredbe sadržane u članku 335. st. 1. ZKP-a proizlazi da će u slučaju kad optuženik pri ispitivanju na glavnoj raspravi odstupa od svojeg prijašnjeg iskaza, biti od strane predsjednika Vijeća upozoren na odstupanje, te će ga se upitati zašto iskazuje drugačije, a po potrebi bit će pročitani i njegov prijašnji iskaz ili dio tog iskaza.

Vijeće je temeljem članka 39. st. 5. ZKP-a odbacilo prijedlog branitelja, a ovo stoga što je zahtjev podnesen nakon početka glavne rasprave. Kako protiv rješenja kojim se zahtjev za otklon odbacuje nije dopuštena žalba, glavna rasprava je nastavljena.

Odgovori na pitanja Predsjednika Vijeća

Navela je da se bojala odv. Arambašića čim ga je ugledala u PU osječko-baranjskoj. Najprije je ustvrdila da telefonski broj odv. Radoslava Arambašića nije posjedovala, a kad joj je predsjednik Vijeća predočio zamolbu upućenu istražnom sucu s ciljem da joj se odobri telefonski razgovor s odv. Arambašićem, odgovorila je da je broj najvjerojatnije pronašla u telefonskom imeniku.

Budući da je u dva podneska koja je vlastoručno napisala implicitno odv. Arambašića navela kao svog odvjetnika, i to prvim podneskom od 23. listopada 2006. g. kojim je tražila dozvolu za obavljanje telefonskog razgovora s odv. Radoslavom Arambašićem, dok je drugim podneskom od 02. studenog 2006. g. tražila premještaj u osječki zatvor te je navela kako je žalbu bila prisiljena sročiti sama, jer nije uspjela stupiti u kontakt sa odv. Arambašićem, na pitanje o tomu odgovorila je da je sve to radila s ciljem otkazivanja punomoći navedenom odvjetniku.

Upitana, da li je istina da joj je od strane istražnog suca omogućeno da se 26. listopada 2006. g. susretne s ocem, izjavila je da se više ne sjeća gdje je tada točno susrela svog oca.

Nije se mogla sjetiti kada je potpisala punomoć odv. Lauri Valković, a kad joj je od strane Predsjednika Vijeća predočena navedena punomoć koja nosi datum 26. listopada 2006. god. potvrdila je da je punomoć vlastoručno potpisala s tim da je odv. Valković kontaktirala i prije potpisivanja punomoći.

Zapažanja monitora

Zapisnik o saslušanju optužene u policiji je težišni dokaz u ovom postupku. Na njemu se zasniva veći dio činjenica u optužnici. Stoga je obrana optužene na današnjem ročištu i bila upravljena na osporavanje zakonitosti tog zapisnika. Obrana je više isticala okolnosti koje su pratile sastavljanje tog zapisnika, nego što je ukazivala na nelogičnosti u njemu.

Upozorenje Predsjednika Vijeća odvjetniku Antunu Babiću, branitelju III.- opt.

Branitelj III.- opt., odv. Antun Babić, je upozoren od Predsjednika Vijeća jer je za vrijeme ispitivanja III.- opt. upadao u riječ. Upozoren je da ne ometa daljnji tijek glavne rasprave i da se pokorava nalogima Predsjednika Vijeća za održavanje reda, kao i da sve prigovore može stavljati u zapisnik na koncu rasprave.

Odgovori na pitanja branitelja VI.-opt.

III.- optužena poznaje Tihomira Valentića, jer je on bratić njenog supruga. Nikada nije iskazala da ga zove nadimkom „Tiho“. Nije joj poznato da li Tihomir Valentić ima tetovaže na lijevoj ruci.

Prijedlozi za ukidanje pritvora

Branitelj I. - opt., odv. Dražen Matijević, predložio je da se u odnosu na I. - opt. Branimira Glavaša ukine pritvor, a pri tom je naveo novu okolnost koja u ranijim odlukama o produljenju pritvora nije bila razmatrana. Pozvao se na odredbu sadržanu u članku 10. st. 1. ZKP-a, a koja svoje utemeljenje ima u odredbi članka 25. st. 2. Ustava RH. Iz citiranih članaka proizlazi da je Sud dužan postupak provesti bez odugovlačenja i onemogućiti svaku zlorabu prava koja pripadaju sudionicima u postupku, odnosno da svaki pritvorenik i optuženik ima pravo da u najkraćem roku koji je određen zakonom bude izveden pred sud i u zakonskom roku oslobođen ili osuđen. Pozvao se i na praksu Međunarodnog suda za ljudska prava u Strassbourgu koji je u više presuda zauzeo stav da je pritvor od 14 mjeseci predug i da je u suprotnosti s Konvencijom o ljudskim pravima i temeljnim slobodama.

Branitelj II. - opt. odv., Domagoj Rešetar, također je zatražio ukidanje pritvora za svog branjenika pozivajući se na presumpciju nevinosti, temeljnu odredbu Zakona o kaznenom postupku.

Branitelji III.- opt. zatražili su ukidanje pritvora u odnosu na III.- opt. ističući kao novu okolnost načelo individualizacije pri procjeni potrebe određivanja pritvora, a koje je sadržano u Europskoj konvenciji o ljudskim pravima i temeljnim slobodama, ali i u sudskoj praksi Međunarodnog suda za ljudska prava. Odluke ovog Suda uglavnom su se odnosile na zemlje Istočne Europe. Ovakva individualizacija obuhvaća procjenu obiteljskih prilika optuženika, majčinstva i zdravstvenog stanja. U odnosu na III.- opt. sve spomenute okolnosti su ostvarene budući da je majka djeteta starog osam godina, a čije je psihičko stanje upravo zbog odvojenosti od majke narušeno, kako to i proizlazi iz raspoložive medicinske dokumentacije.

Zamjenica ŽDO u Zagrebu usprotivila se svim prijedlozima za ukidanje pritvora, te navela da je pritvor i dalje neophodan u odnosu na I, II i III opt. Zakon o kaznenom postupku poznaje za inkriminirana djela maksimalno trajanje pritvora od tri godine, a također je istaknula da presumpcija nevinosti ne dovodi u pitanje opstojnost mjere pritvora, dok u odnosu na I opt.

alternativna mjera kućnog pritvora ne dolazi u obzir budući da je predmet prebačen iz Osijeka u Zagreb.

Branitelj I.- opt., odv. Dražen Matijević, naveo je da je argumentacija zastupnice optužbe u stvari anticipacija kazne kao takve, jer polazi od pretpostavke da su optuženici počinili kazneno djelo koje im se optužnim aktom stavlja na teret a da su iznoseći svoju obranu, i pritom ukazujući na nezakonitost određenih dokaza I., II. i III.- optuženi/a, doveli su u pitanje opstojnost optužnice.

Zamjenica ŽDO u Zagrebu istaknula je da optuženici ni na koji način nisu doveli u pitanje opstojnost optužnice, tim prije što im Zakon o kaznenom postupku dopušta da se brane svim raspoloživim sredstvima, iznoseći obranu nisu dužni govoriti istinu. Dokazni postupak je na početku i tek predstoji izvođenje brojnih materijalnih dokaza i saslušanje više od 200 svjedoka.

Vijeće je rješenjem odbilo prijedloge branitelja I, II i III opt. da se protiv istih ukine pritvor, jer nitko od njih nije naveo niti jednu bitnu novu okolnost koja bi opravdavala ukidanje pritvora.

Zapažanja monitora

Predsjednik Vijeća je u skladu sa svojom dužnošću održavanja reda u sudnici pribjegao izricanju stegovne mjere upozorenja branitelju III opt., odv. Antunu Babiću, koji je tijekom ispitivanja III opt. upadao u riječ Predsjedniku Vijeća. S druge pak strane, nije sankcionirao istup odvjetnika Ante Madunića, branitelja I.-optuženog koji je predlažući ukidanje pritvora za svog branjenika rekao: „Haški sud oslobodio je g. četnika Radića, iz haškog pritvora pušten je g. četnik Šljivančanin. Ljudi koji su klali Hrvatskom puštaju se na slobodu, dok se hrvatski generali pritvaraju“.

20. prosinca 2007. godine - nastavak dokaznog postupka

Izvyštava: Jelena Đokić Jović, Documenta

Predsjednik Vijeća konstatirao je ispunjenost svih zakonskih pretpostavki za nastavak glavne rasprave, a potom je procesnim sudionicima priopćio **odluku Vrhovnog suda RH od 18. prosinca 2007. g.** kojom je zahtjev drugooptuženoga Ivice Krnjaka za izuzeće Predsjednice Županijskog suda u Zagrebu, Mirjane Rigljan, odbačen. U obrazloženju odluke Vrhovnog suda RH stoji da se zahtjev, iz razloga propisanih u odredbi čl. 36. st. 2. ZKP-a (ovaj članak, naime propisuje da Predsjednik Vijeća i članovi sudskog Vijeća mogu biti otklonjeni od obavljanja sudske dužnosti zbog postojanja okolnosti koje izazivaju sumnju u njihovu nepristranost) podnosi do početka glavne rasprave, a što optuženik ni njegov branitelj nisu učinili. Zahtjev za izuzeće Predsjednice Županijskog suda Mirjane Rigljan podnesen je suprotno odredbi čl. 38. st.2. ZKP-a, jer je glavna rasprava u predmetu nastavljena 14. prosinca 2007. i postupak je u tijeku.

Predsjednik Vijeća priopćio je i odluku **Predsjednice Županijskog suda u Zagrebu od 19. prosinca 2007. g.,** a kojom je zahtjev drugoopt. Ivice Krnjaka za izuzeće svih poimenično određenih sudaca, stručnih osoba i sudskih savjetnika Županijskog suda u Zagrebu odbačen, jer je zahtjev podnesen nakon početka glavne rasprave. Što se tiče dijela zahtjeva kojim se traži izuzeće sudskih savjetnika u kaznenom postupku, ovakva vrsta izuzeća odredbama Zakona o kaznenom postupku uopće nije predviđena.

Podsjećamo da je kao razlog za izuzeće u oba slučaja navedena sumnja u nepristranost svih sudaca, stručnih osoba i sudskih savjetnika, vezano za donošenje odluke o određivanju i produljenju pritvora.

Pročitani su nalazi i mišljenja sudskih vještaka medicinske struke, prof. dr. Vladimira Gašparovića i dr. Vere Folnegović Šmalc, od 19. prosinca 2007. god. a temeljem kojih je utvrđeno da je I. - opt. Branimir Glavaš raspravno sposoban.

Zamjenica ŽDO-a u Zagrebu predala je podnesak kojim je predložila da se kao svjedoci o okolnostima koje je III. - opt. Gordana Getoš Magdić iznijela u svojoj obrani ispituju Vladimir Faber, bivši načelnik PU osječko-baranjske, Antonije Gerovac i Željko Mikulić, policijski djelatnici PU osječko-baranjske, zamjenik ŽDO-a u Osijeku Željko Krpan, kao i službenica PU osječko-baranjske Ankica Kovač.

Iznošenje obrane četvrtooptuženoga Mirka Sivića

O motivima za uključenje u obranu RH

Do mjeseca srpnja 1991. god. živio je u mjestu Jagodnjak, u Baranji, u obiteljskoj kući sa ženom i dvoje, tada maloljetne, djece, a radio je kao mesar u klaonici u poduzeću „Belje“, u mjestu Mece, a koje je udaljeno 15 - ak kilometara od njegovog mjesta prebivališta. Još u travnju 1991. god. građani srpske nacionalnosti, a koji su doseljani u Jagodnjak s Banije, počeli su se naoružavati i držati seoske straže. Postojale su i liste za likvidaciju građana hrvatske nacionalnosti. Upravo zato bio je prisiljen najprije evakuirati suprugu i djecu, a nedugo potom i sam je napustio Jagodnjak. Svoju obitelj preselio je u Bektince kod punice Katice Jarebić. Zbog nastalih ratnih okolnosti bio je angažiran na čuvanju straže u tvornici u kojoj je radio, a radio je i na kontroliranju isporuka hrane, budući da je tada na snazi bila odluka Vlade RH kojom je tadašnjim postrojbama JNA zabranjivana isporuka hrane. Tada je i upozoren da bi se zbog posla koji je obavljao mogao naći na meti srpskih snajperista. Dobivši informaciju da je njegova obiteljska kuća u Jagodnjaku, a koju je stekao uz velika odricanja, srušena i zapaljena, odlučuje pristupiti postrojbama Zbora narodne garde kao dragovoljac. Kolega s posla, po imenu Geduš, a čiji je rođak bio časnik u HV, trebao mu je pomoći da ostvari svoj naum.

Ubrzo zatim u Osijeku u prostorijama osnovne škole „Ivan Filipović“ biva od strane Ivana Rebrine, tadašnjeg zapovjednika minobacačkog voda III. gardijske brigade, primljen u intendantsku jedinicu I. bojne čiji je zapovjednik bio Mato Zamulinski. Točan podatak je da je u ovu postrojbu ušao koncem srpnja, ili početkom kolovoza, dok oficijalni podatak navodi 16. kolovoz 1991. god. kao dan kada je postao pripadnik ove postrojbe. Napomenuo je da u to vrijeme III. gardijska brigada zapravo još nije bila oformljena, te da se radilo o preteči ove postrojbe čiji je zapovjednik bio Dragan Bagarić, zamjenik Vladimir Burić, dok je Željko Vrselja bio zapovjednik logistike. Pripadnici postrojbe bili su smješteni u prostorijama poduzeća trikotaže „Mara“ u Osijeku.

O Josipu Zdravčeviću i sudjelovanju u jednoj od likvidacija na Dravi

Josip Zdravčević zv. „Jole“ bio je jedina osoba u postrojbi koju je poznavao od prije. Jole je, naime, kao i supruga četvrtooptuž. bio rodom iz Bektinaca. Od Joleta je i dobio poziv da sudjeluje u zapljenama oružja osječkoj petoj koloni, a koji je i prihvatio. Ubrzo nakon toga, preciznije, početkom studenog 1991. god., po Zdravčevića i četvrtoopt. došao je kombijem izvjesni Božo iz Čepina. Nakon vožnje koja je trajala oko 15-20 minuta iskrcani su ispred jedne kuće u Osijeku, no, u kojem dijelu grada se kuća nalazila četvrtoopt. nije vidio, budući da je bila noć i da Osijek u to vrijeme nije dobro poznavao. On je ostao vani čuvati stražu dok su Zdravčević i Božo ušli u dvorište. Nedugo nakon toga začuo je iz dna dvorišta najprije pucnjeve, a potom i rafalnu paljbu, te je utrčao u dvorište u kojem je na zemlji ugledao ranjenu mušku

osobu. Ranjenika su potom ukrkali u kombi i odvezli se do rijeke Drave, a nakon čega je Božo izveo ranjenika do obale i naredio da svi u njega pucaju, pa je i četvrtoopt. pucao svojim kalašnjikovom, ali iznad glave žrtve. Ustvrdio je da nije imao namjeru pucati, ali da je to učinio, jer mu Božo nije djelovao normalno pa se bojao da bi i njega mogao likvidirati. Prilikom pretrage kuće pronađena su dva sanduka automatskih pušaka i sanduk municije dok je pištolj marke „TT“ pronađen kod osobe koja je tom prilikom likvidirana.

O izviđačko-diverzantskoj postrojbi

Ubrzo zatim od Joleta je dobio informaciju da je u tijeku osnivanje diverzantske postrojbe koja je trebala djelovati na neprijateljskom teritoriju, i to na području Baranje. Skupa s Joletom, a nakon što je od zapovjednika jedinice dobio uvjerenje da se u jedinicu uvijek može vratiti, odlučio je pristupiti divezantskoj postrojbi. Jole ga je potom odveo u kuću koja se nalazila na području grada Osijeka, gdje su zatekli više osoba od kojih su neke bile u civilnoj odjeći, dok su druge bile odjevene u odore. U toj kući boravili su tjedan dana, a kako za to vrijeme nisu dobili ikakvu zadaću odlučili su vratiti se u staru postrojbu čiji pripadnici su bili na odlasku za mjesto Đakovačka Satnica, te su im se i oni priključili i tamo proveli naredna dva mjeseca. Skupa s njima u kući se, između ostalih, nalazila i osoba po imenu Buše.

U Hrvatskoj vojsci ostao je do 10. rujna 1993. g. U doba rata nikada nije vidio Branimira Glavaša, niti je uopće čuo za njega. Isto vrijedi i za ostale suoptuženike, osim za drugoopt. Ivicu Krnjaka koji je bio zapovjednik Samostalne uskočke satnije i koga je 1993. g. upoznao u zadarskom zaleđu.

Naveo je da je tijekom listopada i studenog 1991. g. plaću dobivao u III. gardijskoj brigadi. U trenutku pada Vukovara, a nakon što je pristupio izviđačko-divezantskoj postrojbi, nalazio se skupa sa Josipom Zdravčevićem u već spomenutoj kući u kojoj se zadržao do 22. studenog 1991.g.

O načinu na koji je iznuđen njegov iskaz dan u policiji

U listopadu 2006. g., a prilikom posjeta bolesnoj majci u Subotici, Republika Srbija, nazvao ga je sin i saopćio mu da ga traži policija. Uskoro mu se javio i sam Mario Bratić, policijski djelatnik u PU osječko-baranjskoj, te mu rekao da, ukoliko se ima namjeru vratiti u Rebuliku Hrvatsku, dođe 16. listopada 2006. g. u prostorije PU osječko-baranjske na informativni razgovor. Kako mu je savijest bila čista, odmah nakon povratka u Hrvatsku, zakazanog datuma, javio se na razgovor u 8,30 sati. Tada mu je Vladimir Faber, tadašnji načelnik PU osječko-baranjske, ponudio da će mu riješiti vojnu mirovinu, zaposliti ženu i djecu, osigurati smještaj, ukoliko otkrije informacije potrebne za podizanje optužnice, prvenstveno protiv Branimira Glavaša.

U policijskoj postaji zadržan je duže od 70 sati te je priznao sve za što ga se tereti, a drugog izbora nije imao, budući da su mu prijetili sa 20 godina zatvora i da mu usprkos pogoršanog zdravstvenog stanja nisu omogućili uzimanje redovite terapije. Podatak iz policijskog izvješća u kojem stoji da je uhićen oko 22,00 sata netočan je, jer se na razgovor, a kako je već navedeno, javio tog jutra u 8,30.

Spomenuti g. Faber doveo je i odvjetnicu, gospođu Branku Paprić, za koju je rekao da će mu srediti sve potrebno za dobivanje statusa zaštićenog svjedoka i na njen nagovor potpisao je najprije punomoć, a potom i zapisnik kada je isti bio sačinjen. Za dobivanje statusa zaštićenog svjedoka načelnik Faber je ustvrdio da je dobio jamstva od najviših državnih instanci. No, uskoro, kada je istražni sudac protiv njega odredio pritvor, shvatio je da je nasamaren, a u prilog tome govori i sadašnja pozicija optuženika u postupku koji se za kazneno djelo ratnog zločina vodi protiv njega.

Čitanje zapisnika PU osječko-baranjske br. 511-07-22-KU-752/06

Predsjednik Vijeća je temeljem odredbe čl. 335. st. 1. ZKP-a a koja nalaže da se optuženika, ukoliko pri ispitivanju na glavnoj raspravi odstupi od svojeg prijašnjeg iskaza, upozori od

Predsjednika Vijeća na odstupanje, te da ga se upita zašto iskazuje drugačije, odnosno, da mu bude pročitan njegov prijašnji iskaz, ili dio tog iskaza, pročitao **zapisnik PU osječko-baranjske br. 511-07-22-KU-752/06 o ispitivanju osumnjičenog Mirka Sivića 17. listopada 2006. g.**, a čije sažetke donosimo:

- koncem listopada, ili početkom studenog 1991. god., u bazu jedinice III. gardijske brigade, odnosno u restoran koji se nalazio u sklopu tadašnjeg poduzeća «Mara», došla je nepoznata ženska osoba starosti oko 22-25 godina, visoka oko 170 cm, srednje tjelesne građe, te se Mirku Siviću predstavila kao Goca iz Zbornog područja. Rekla je da je od Zapovjedništva I. bojne dobila suglasnost da Mirko Sivić može napustiti svoju matičnu postrojbu i priključiti se jedinici za posebne namjene čije je formiranje bilo u tijeku i čiji bi pripadnici uživali određene beneficije prvenstveno u smislu dodjele činova. Jedinicu za posebne namjene, kako je objasnila Goca, trebalo je činiti oko 40-50 ljudi sa zadaćom izvođenja diverzantskih akcija u neprijateljskoj pozadini na području Baranje, Antunovca, i ostalih, tada privremeno okupiranih, područja.

- jedinica za posebne namjene bila je smještena u podrumskim prostorijama kuće u Osijeku, u bližoj zoni centra grada, negdje između zgrade Policijske uprave i HŽ-a. Ulicom u kojoj se kuća nalazi može se doći do Reisnerove ulice a kuću bi i sada Mirko Sivić mogao prepoznati. Prilikom ulaska u podrum zatekao je tri potpuno nepoznate osobe koje su bile odjevene u maskirne odore HV-a s oznakama ZNG-a. Goca ga je prisutnima predstavila po nadimku Sivko dok su se ostala trojica predstavila: jedan kao Tićo, tada starosti oko 20-ak godina, neprekidno je vrtio revolver marke „call 38“oko prstiju, drugi kao Buše, tada starosti oko 25-30 godina, imena treće osobe nije se mogao sjetiti, ali je prilično sigurno ustvrdio da se radi o osobi starosti oko 27 - 30 godina, jače tjelesne građe i crne kose. Goca je naglasila da se u postrojbi isključivo koriste nadimci pripadnika, te da je ona jedina veza sa zbornim područjem i da će se sve zapovjedi i zadaće dobivati izravno od nje. Goca je kćer Andrije Getoša, a u vrijeme dok je Mirko Sivić bio pripadnik jedinice za posebne namjene, ona je bila tajnica Branimira Glavaša. Jedinici je tada pristupio i Jole zvan Ustaša.

- četvrtog ili petog dana po dolasku u jedinicu za posebne namjene Buše je Siviću i Joletu saopćio da će te večeri Sivić polagati ispit, a kako bi osigurao daljnji ostanak u postrojbi. „Zadatak koji treba večeras obaviti je da jednog starog kokneš. Radi se o antidržavnom elementu i nemoj više ništa da pitaš“, rečeno mu je. Svi ostali pripadnici ove postrojbe već su se dokazali prošavši takav ispit. Najprije su se kombijem bijele boje, marke Renault, ili VW, dovezli do kuće u Dubrovačkoj ulici, radilo se o prizemnoj kući u obliku slova L, s kapije se ulazilo u tzv. «ajmfort», ili kolni ulaz, a na desnoj strani kolnog ulaza nalazile su se stepenice koje su vodile u unutrašnjost kuće. Ova kuća se inače nalazila na broju 30. U jednoj prostoriji, u čijem se kutu nalazio zamrzivač koji je bio izvan funkcije, jer je naponski kabel bio prebačen preko njega, na jednoj stolici sjedio je muškarac od oko 50 godina koji je držao ruke na leđima koje su bile oblijepljene selotejp trakom u predjelu zapešća, ruke su mu bile prekrížene jedna preko druge i u više slojeva oblijepljene trakom smeđe boje i širine 4-5 cm., a koja se inače koristi za pakiranje ambalaže, dok su mu također i usta bila oblijepljena tom trakom i to tako da je traka oblijepljena oko glave u krug, horizontalno, pokrivajući mu cijela usta sve do korijena nosa, pa je čak jednim djelom prelazila i preko nosa. Muškarac je bio visok oko 180 cm., bio je srednje tjelesne građe, tamnije, guste valovite kose, počešljane na stranu. Ovog su muškarca kombijem dovezli do rijeke Drave, na sam rub obale, Buše mu je dao repetirani pištolj crne boje koji je zajedno s montiranim prigušivačem bio dužine 25-30 cm., te mu rekao da puca. Sivić je pucao, nije mogao reći da li je pogodio čovjeka, a potom je Buše napravio jedan korak i došao u visinu glave žrtve te je okinuo prvi metak, a kada se našao u njegovoj neposrednoj blizini ispalio je još jedan metak.

- Buše je odgovorio Goci da se osoba u koju je Jole pucao, prilikom polaganja već spomenutog ispita, nešto ranije bacila u vodu, nakon čega je Goca upitala Joleta: „Kako se to moglo dogoditi, da li znaš što si napravio?“, na što je Jole uzvratilo da mu je zadrhtala ruka. Tada je Goca pred svima rekla da je taj čovjek u bolnici u Osijeku, da ga čuva policija i da bi uskoro mogao biti prebačen u Zagreb, ili Slavonski Brod, na liječenje.

- par dana poslije opisane likvidacije u bazu jedinice tijekom poslijepodnevni sati došla je Goca i tom prilikom sa sobom je donijela manji papirić dimenzija 10x10 ili 10x15 cm., a isti je netom nakon ulaska predala Buši izravno mu tom prilikom govoreći da su to pitanja na koja treba dobiti odgovore.

Dok su se vozili ka nepoznatom odredištu upitao je Bušu kuda idu, na što mu je odgovoreno: "Idemo ispitati jednog tipa koji je zatajio da ima dva sina". Isto tako Buše mu je rekao da od tog čovjeka trebaju doznati zašto je prešutio činjenicu da mu je jedan od sinova časnik JNA, gdje se isti nalazi, s kim održava vezu u Osijeku itd. Cijelo vrijeme papirić s pitanjima koji je u bazu donijela Goca bio je kod Buše u džepu, a isti je Siviću predan tek kad su stigli u zatvor, smješten u Dubrovačkoj ulici broj 30, a gdje se nalazio čovjek koga su trebali ispitati.

Čovjek je, kada su ušli u prostoriju, sjedio na stolici na sredini prostorije, ruke su mu bile na leđima prekrizene i u razini zapešća omotane istom selotejp trakom kao i čovjeku koga su nekoliko dana prije toga odveli na obalu Drave i tamo usmrtili, s tim da mu je selotejp traka bila omotana oko ruku tako da je prolazila kroz sredinu, a potom u obliku osmice preko obje ruke. Čovjek je bio oko 50 godina starosti, a prema načinu izražavanja stekao je dojam da se radi o intelektualcu, budući da se izražavao krajnje učeno i kulturno.

Nakon što su čovjeku oslobodili ruke Buše je iz svog džepa izvadio papirić s ranije napisanim pitanjima koji je dobio od Goce i počeo ga ispitivati gdje mu je sin, časnik JNA, gdje je sakrio radio stanicu itd.

Dok su ga Buše i Sivić udarali čovjek je u nekoliko navrata posrtao i padao na pod, a istovremeno neprestano govoreći: "Ljudi, nemojte, ja sam častan čovjek". Kad su prestali sa udaranjem i ispitivanjem, Goca ih je dočekala u susjednoj prostoriji i nakon što su je obavijestili da nisu uspjeli dobiti tražene informacije, rekla im da se vrate u bazu, a ona će otići po daljnje instrukcije. - poznato mu je bilo, a što je doznao u razgovorima sa Tićom, Bušeom, i drugima iz grupe, da je na području grada Osijeka djelovalo još nekoliko takvih grupa koje su bile u sastavu jedinice za posebne namjene i čiji pripadnici nisu smjeli znati jedni za druge.

Predsjednik Vijeća pročitao je zapisnike od 18. i 19. listopada 2006. g. koje je sačinio u Županijskom sudu u Osijeku istražni sudac tog suda Mario Kovač. Četvrtopt. Mirko Sivić oba se puta branio suglasno kao u zapisniku od 17. listopada 2006. god. a čije smo dijelove netom iznijeli.

Četvrtopt. je, nakon što su pročitani gore spomenuti zapisnici, naveo da to u zapisniku nisu bile njegove riječi, da je sve konstruirano kako bi optužnica dobila težinu. Uvidjevši da je njegov iskaz od policijskih djelatnika iznuđen, od istražnog suca zahtijevao je da ga ponovo ispita, što je u nazočnosti njegovog sadašnjeg branitelja, odv. Selima Šabanovića, i učinjeno 09. veljače 2007. god., a kojom prigodom je povukao svoj iskaz dan u predistražnom postupku i svoja dva iskaza dana pred istražnim sucem.

Iznošenje obrane četvrtopt. Mirka Sivića

Odgovori na pitanja branitelja

Negirao je sudjelovanje u bilo kakvoj akciji u Tenjskom Antunovcu.

Dok je kao pripadnik diverzantske jedinice bio smješten u kući u Osijeku nije čuo da se u istoj kući nalazila osoba po imenu Fehir.

Kada je prvog dana doveden u policijsku postaju, nije poučen da ima pravo uzeti branitelja po svom izboru koji može biti nazočan njegovom ispitivanju, a nije mu bila predočena ni lista odvjetnika.

Nije znao kada je počelo sastavljanje zapisnika, a sama radnja sastavljanja trajala je nekoliko sati do iza ponoći. Zapisnik su sastavljala dva policijska djelatnika koja su ga i saslušavala. Na

početku ispitivanja nisu mu pripočene osnove sumnje protiv njega, kao i da nije dužan iznijeti svoju obranu, niti odgovarati na postavljena pitanja.

Odgovori na pitanja ŽDO-a

Nije znao je li netko od njegovih zapovjednika u III. gardijskoj brigadi bio upoznat s akcijom zapljene oružja i likvidacije na Dravi, a u kojoj je sudjelovao skupa sa Zdravčevićem.

Božu iz Čepina susreo je samo u jednom navratu, i to u već spomenutoj akciji, a opisao ga je kao osobu visoku 180 cm. koja je nosila naočale i bila odjevena u maskirnu odoru.

Svoju raniju obranu povukao je tek 09. veljače 2007.g., jer je 20. studenog 2006. g. započeo štrajk glađu nezadovoljan statusom u pritvoru i obećanjima koja nisu bila ispunjena. Štrajkao je glađu 22 dana, a u nastavku još 30 dana. U to vrijeme bio je i u zatvorskoj bolnici, a kamo je odveden protiv svoje volje, zbog čega se žalio i pučkom pravobranitelju.

Odgovori na pitanja Predsjednika Vijeća

Policijski djelatnici u zapisnik nisu unijeli njegove riječi, a od čitavog zapisnika on nije rekao ni 5%. Sastavljanja zapisnika cijelo vrijeme pratila je i tadašnja braniteljica četvrtopt., odv. Branka Paprić, međutim, nije imala primjedbi na način na koji je zapisnik sačinjen, kao ni na ono što se u njega unosi.

Branimira Glavaša je, u zapisnicima koje je pročitao Predsjednik Vijeća, teretio navodeći Gordanu Getoš-Magdić kao njegovu tajnicu. Naravno, ova činjenica nije mu bila poznata, već mu je sugerirana od strane policijskih djelatnika koji su rekli da je to već potvrđeno iskazima ostalih osumnjičenika.

Predsjednik Vijeća odbio je pročitati zapisnik o dotadašnjem tijeku glavne rasprave, a koje čitanje je zatraženo od strane branitelja drugoopt., odv. Domagoja Rešetara. Predsjednik Vijeća je najprije ustvrdio, citiram: „Ovo je već šikana“, a potom je obrazložio da je zapisnik glasno diktiran, te da branitelj sve svoje eventualne primjedbe može iznijeti na koncu glavne rasprave.

Branitelj prvoopt. odv. Veljko Miljević zatražio je temeljem čl. 140. Ustava RH neposrednu primjenu čl. 5. st. 1. t. c. te st. 3. Konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda, a u svezi ukidanja pritvora za svog branjenika. Zatražio je, također, da pritvor bude zamjenjen mjerama opreza predviđenim u čl. 90. st. 2. t. 1., 2., 3., 6. i 7. ZKP-a, s tim da se okrivljenika upozori da, u slučaju nepridržavanja izrečenih mjera, te mjere mogu ponovo biti zamijenjene pritvorom.

Branitelj drugoopt. odv. Dražen Matijević pridružio se prijedlogu kolege pozivajući se pritom na odredbu članka 9. Zakona o primjeni Statuta Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju, a kojom se nalaže da sudovi u kaznenim djelima za ratni zločin postupaju posebno žurno.

Branitelj trećeopt. Domagoj Rešetar naveo je da se u odnosu na čl. 120. OKZ-a RH ne radi o kaznenom djelu kvalificiranog oblika, jer nije predviđena teža posljedica tog djela, niti neka posebno teška okolnost, koje bi tada bile sankcionirane nekom težom kaznom. Stoga smatra da je trajanje pritvora suprotno načelu zakonitosti, Ustavu RH, Konvenciji o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda, pa je predložio da Sud protiv II.- opt. ukine pritvor.

Za III.-optuženu, IV.-opt., V.-opt., VI.-opt. i VII.-opt. njihovi branitelji su predložili ukidanje pritvora zalažući se da im se, ako ni zbog čega drugog, onda zbog Božića, omogući da budu u svojim domovima u krugu obitelji.

Zamjenica ŽDO-a u Zagrebu protivila se prijedlozima branitelja.

Vijeće je rješenjem odbilo prijedloge branitelja I., II., III., IV., V., VI. i VII. optuženoga za ukidanje pritvora, jer tome u prilog nisu iznesene ikakve nove okolnosti.